

Y
DeerP

la jacinthe

ซินเธียคาริซ

illust : Sinvia story : unono.

la jacinthe

ซินเรียคาริซ

illustr : Sinvia story : นอถอ.

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 188

la jacinthe ซินเธียการิช

เขียนโดย นอดอ.

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2565

ราคา 285 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4600-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรณัฏฐ์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์นวยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ปิ่นทาร์รี่ พวงทวย

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ภาพปก : Sinvia ภาพประกอบ : N-2015 รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์นวยาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

Omegaverse Info

โอเมก้าเวิร์ส คือจักรวาลสมมุติที่ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัว มีการแบ่งแยกชนชั้นวรรณะเป็นลำดับขั้นเลียนแบบสัตว์ในจักรวาลนี้ ทุกเพศ ไม่ว่าเพศชายหรือเพศหญิงจะมีลักษณะพิเศษที่เรียกว่า 'เพศรอง' โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ อัลฟ่า เบต้า โอเมก้า หรือ ABO ซึ่งมีจุดเด่นตรงที่ เพศชายสามารถตั้งครรรภ์ได้ และเพศหญิงสามารถทำให้ผู้อื่นตั้งครรรภ์ได้ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นเพศอะไรก็ตาม

สำหรับเรื่อง *la jacinthe* ชินเรียวคาริซ เพศรองต่างๆ จะมีลักษณะดังนี้

อัลฟ่า (α) เป็นเพศที่อยู่เหนือสุดของห่วงโซ่อาหาร ส่วนมากจะแข็งแรง ฉลาด เป็นผู้นำ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง หากมีเพศรองเป็นอัลฟ่าก็สามารถทำให้โอเมก้าท้องได้เหมือนกัน และยังมีพลังกำลังมหาศาลกว่าเพศอื่น มีกลิ่นฟีโรโมนเฉพาะตัวสำหรับข่มขู่เพศเดียวกันว่าตัวเองเหนือกว่า และใช้ข่มเพศที่ต่ำกว่าอย่างเบต้ากับโอเมก้าให้หวาดกลัว บางคนมีอาการหายใจติดขัดเมื่อได้กลิ่น แต่

บางครั้งกลืนฟีโรโมนของอัลฟาก็จะทำให้โอเมก้าเกิดอาการ ‘ฮิต’ หรือต้องการสืบพันธุ์ได้ด้วย เช่นเดียวกันกับกลืนฟีโรโมนของโอเมก้า ก็ทำให้อัลฟาเกิดอาการ ‘รัต’ หรือต้องการสืบพันธุ์ได้เหมือนกัน

เวลามีเพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง บางครั้งจะมีอาการ ‘นอต’ เป็นอาการเวลาที่อวัยวะเพศขยายตัวขึ้น และติดค้างอยู่ในร่างกายอีกฝ่ายจนเอาออกไม่ได้ คล้าย ‘การติดเป้ง’ ของสุนัข ต้องรอนจนกว่าจะคลายตัวเอง

เบต้า (β) เป็นเพศชายเพศหญิงธรรมดาทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะเด่น ไม่มีกลิ่นฟีโรโมนเหมือนอัลฟาและโอเมก้า แต่ถ้าได้กลืนฟีโรโมนชุ่มจากอัลฟา ก็เกิดอาการหวาดกลัวได้เช่นกัน

โอเมก้า (Ω) เป็นเพศที่อยู่ต่ำสุดของห่วงโซ่อาหาร โอเมก้าชายมีสรีระใกล้เคียงกับเพศหญิง อ่อนแอ รูปร่างเล็ก บอบบาง โอเมก้าชายสามารถตั้งครรรภ์ได้ และโอเมก้าหญิงก็ตั้งครรรภ์ได้ เหมือนกับเพศหญิงทั่วไป

โอเมก้าจะมีช่วงที่เรียกว่า ‘ฮิต’ หรือช่วงติดสัด เป็นช่วงที่ร่างกายโอเมก้าต้องการสืบพันธุ์จนปล่อยฟีโรโมนออกมาดึงดูดอัลฟา โดยช่วงเวลาฮิตจะกินเวลาราว ๆ 1-2 วันต่อเดือน หากอัลฟาและโอเมก้ามีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันในช่วงฮิต จะมีโอกาสตั้งครรรภ์สูงมาก ถ้าไม่อยากตั้งครรรภ์จะต้องกินยาคุมกำเนิด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถคุมได้ 100% นั้นทำให้โอเมก้าหลายคนต้องกินยาระงับฮิต หรือฉีดน้ำหอมกลบกลิ่นฟีโรโมนเอาไว้

การบอนด์ หรือ การกักคอก อัลฟาจะกักที่หลังคอกของโอเมก้าเพื่อผูกมัดให้โอเมก้าคนนั้นเป็น ‘คู่’ ของตนเพียงผู้เดียว โอเมก้าที่ถูกกักแล้วจะไปมีความสัมพันธ์กับอัลฟาคนอื่นไม่ได้อีก รอยกักจะอยู่ติดตัวไปตลอดชีวิตไม่สามารถลบออกได้ และอัลฟาคนอื่นจะไม่ได้กลืนฟีโรโมนเฉพาะตัวของโอเมก้าที่ถูกกัก ยกเว้นอัลฟาคู่ของตัวเอง ในขณะที่อัลฟายังสามารถไปมีสัมพันธ์กับโอเมก้าหรือเบต้า

คนอื่นได้ ทำให้โอเมก้าต้องระวังตัวไม่ให้ตัวเองถูกกัดคอโดยที่ไม่ได้ยินยอม

การบอนด์เป็นวิธีที่ไม่นิยมใช้ในประเทศที่มีเสรีภาพ อัลฟ่าในประเทศที่เจริญแล้วส่วนมากจะบอนด์ก็ต่อเมื่อได้รับการยินยอมพร้อมใจจากโอเมก้าเท่านั้น ไม่อย่างนั้นจะถือว่าเป็นผิดกฎหมาย

คู่แห่งโชคชะตา เป็นเหมือนไซลเมต ทั้งคู่จะมีแรงดึงดูดกันมากจากกลิ่นฟีโรโมนในตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอ สำหรับบางคู่แค่เพียงสบตากันวินาทีเดียวก็จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดนั้นได้ อีกทั้งคู่แห่งโชคชะตาก็มีความต้องการกันและกันอย่างรุนแรง เวลาที่โอเมก้าฮึดอัลฟ่าแทบจะไม่สามารถระงับตัวเองได้เลย

นอกจากนั้นในบางครั้ง พวกเขายังสามารถรับรู้ความรู้สึกถึงกันได้ แต่ต้องเป็นความรู้สึกที่มากพอ อย่างเช่น กลัวมาก กังวลมาก เป็นต้น ในที่นี้การที่จะเจอคู่แห่งโชคชะตาของตัวเองได้เป็นเรื่องที่ยากมาก โอกาสแทบจะเป็นหนึ่งในล้านเลยทีเดียว ทั้งยังไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์เรื่องนี้ได้ มีเพียงแค่คนที่เป็นคู่แห่งโชคชะตาของกันและกันเท่านั้นที่จะรับรู้และรู้สึกถึงมันได้

ข้อมูลที่กำลังมานี้รวบรวมมาจากหลายที่ ปรับและเรียบเรียงขึ้นใหม่เพื่อใช้สำหรับเรื่อง *la jacinthe* ชินเจียคาริช อาจมีบางส่วนที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างจากเรื่องอื่น ทั้งนี้ทั้งนั้นโอเมก้าเวิร์ลถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

World's Introduce

ประเทศแคชเมียร์

ดินแดนที่ตั้งอยู่ทางเหนือสุดของโลก เป็นประเทศในฝันของมวลมนุษยชาติ เพราะเป็นประเทศที่สวยงามและสงบสุข ชาวแคชเมียร์เป็นมิตร มีอารยธรรมสูง ไร้ซึ่งความรุนแรง ประเทศแคชเมียร์ตั้งอยู่ท่ามกลางขุนเขาสูงใหญ่ บนยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะ และโอบล้อมด้วยธารน้ำแข็ง มีหิมะตกตลอดทั้งปี ผู้คนส่วนมากในประเทศประกอบอาชีพเกี่ยวกับประมงและธุรกิจรีสอร์ทเป็นหลัก ด้วยสภาพอากาศที่มีหิมะหนาทึบ ในอดีตผู้คนจึงเดินทางโดยใช้แคร่ม้าเท่านั้น แต่ในปัจจุบันสามารถเดินทางโดยเครื่องบินได้แล้ว คนจึงนิยมมาท่องเที่ยวที่ประเทศนี้มากขึ้น

ประเทศเอควิลาเรีย

เป็นประเทศที่ปกครองโดยตระกูลเดวี่นี่ ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางของการค้าขาย ที่มีเมืองท่าเล็ก ๆ มีแม่น้ำสายหลักทั้งสี่สายสำคัญไหลผ่าน เป็นเมืองแห่งการค้า ผู้คนจากทุกสารทิศมักจะมาซื้อ-ขาย

แลกเปลี่ยนสินค้าเงินตรากันที่นี่ เอควิลาเรียเป็นประเทศที่ฤดูร้อน และฤดูหนาวมีอุณหภูมิไม่แตกต่างกันมาก อากาศขึ้นตลอดทั้งปี เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ใกล้ทะเลและมหาสมุทร ผู้คนส่วนมากอาศัยกันเป็นครอบครัวเล็กๆ คล้ายชนบท หลายครอบครัวมีฐานะร่ำรวยจากการค้าขายพันธุ์ไม้ส่งออก ทำเหมือง หรือชุดทอง การกลั่นน้ำมันหอมระเหยเป็นอาชีพหลักของชาวเอควิลาเรีย ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว นักลงทุน เข้ามาสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ทำให้พวกเขามักใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติ ที่นี่จึงหอมล้อมไปด้วยวิถีชีวิต วัฒนธรรม และความเชื่อ

ประเทศเซวาเรีย

เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้สุด มีความแตกต่างกันทางด้านกายภาพมากแห่งหนึ่งของโลก เป็นดินแดนซึ่งมีที่ราบลุ่มแม่น้ำอันปกคลุมด้วยป่าดิบชื้นกว้างขวางที่สุดในโลก รวมถึงมีดินแดนบางส่วนที่มีอากาศแห้งแล้งมากที่สุดในโลกเหมือนกัน ดังนั้นคนในประเทศนี้จึงมีความหลากหลายในด้านการดำเนินชีวิตและเชื้อชาติ จึงได้รับการขนานนามว่า ประเทศแห่งสีสันในการดำรงชีวิต เจริญก้าวหน้าในทุกๆ ด้าน ทั้งเทคโนโลยี การสื่อสาร รวมถึงเสรีภาพทางเพศ

นครรัฐคานิบาล

ตั้งอยู่ทางใต้สุดของเซวาเรีย เป็นเมืองที่พยายามจะจัดตั้งตัวเองเป็นอิสระและปกครองตนเอง ที่นี่โดดเด่นไปด้วยเสน่ห์ของความงามทางธรรมชาติ ความสงบร่มรื่น ทัศนียภาพอันงดงามในรูปแบบสถาปัตยกรรมเก่าแก่ ทั้งยังมีชื่อเสียงเรื่องการเฉลิมฉลองและงานรื่นเริง ผู้คนส่วนใหญ่มักมีนิสัยชอบเข้าสังคม นอกจากกระบี่และการร่ายรำแล้ว ชาวคานิบาลยังหลงใหลในการเล่นดนตรีพื้นเมือง

อีกด้วย

สกุลเงินยวน

โลกใบนี้ใช้สกุลเงินเป็น ‘ยวน’ เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจ 1 บาทไทย เท่ากับ 1 ยวน ในโลกนี้

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นในโลกที่สมมุติขึ้นมาใหม่ อาจมีรายละเอียดที่ไม่สอดคล้องหรือแตกต่างไปจากโลกจริง ในบางฉากตัวละครอาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม มีการแบ่งแยกชนชั้นทางสังคม การถูกเหยียดหยาม การถูกกดขี่ข่มเหง การถูกเนื้อต้องตัวผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต การใช้อำนาจในทางมิชอบ การค้ามนุษย์ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์ภายใต้อิทธิพลของฟีโรโมน

ดังนั้นนิยายเรื่องนี้จัดอยู่ในหมวดที่ผู้อ่านควรมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Chapter 1

ชาวนครรัฐคานินบาลหลงใหลในเสียงเพลง การขับร้อง และการเต้นระบำ มีการร่ายรำและเล่นดนตรีเปิดหมวกที่เห็นได้ทั่วไปตามท้องถนน มีงานเทศกาลที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองให้ผู้คนได้ร่วมกันบรรเลงดนตรีอยู่บ่อยครั้ง เรียกได้ว่างานรื่นเริงและเสียงเพลงถือเป็นสิ่งที่โดดเด่นของนครรัฐคานินบาลแห่งนี้

ยามเย็นวันนี้ชาวนครรัฐคานินบาลดูสนุกสนานกว่าเคย แสงสว่างจากไฟของงานเทศกาลใหญ่ประจำปีเริ่มเปิดสว่างไปทั่วทั้งเมือง เพื่อต้อนรับทายาทตระกูลดังจากทั่วโลกซึ่งเดินทางมาร่วมงานเลี้ยงตามธรรมเนียมที่ทำสืบต่อกันมา

ในวันนี้ของทุก ๆ ปี เหล่าตระกูลผู้ดีจะพาลูกสาวลูกชายมาเปิดตัวอวดโฉมแก่แวดวงสังคม เพื่อให้ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลได้รับการพูดถึงและเป็นที่รู้จักในวงกว้าง ทำให้บางครั้งงานนี้ถูกใช้เป็นโอกาสในการหาคู่ค้าทางธุรกิจแก่พวกเขาด้วย

เจ้าของเรียวยาวสวมชุดสูทสีเข้มที่ตัดเย็บอย่างดีก้าวเข้ามาภายใน **วิหารเดอ แคนนอน** อันโอ่อ่าที่ตั้งตระหง่านอยู่ใจกลาง

เมืองคานินบาล ด้านนอกวิหารประดับประดาด้วยกระเบื้องโมเสกชิ้นเล็กหลากสีสันเต็มผนังเล่นกับแสงไฟยามค่ำคืน ด้านในเป็นโถงกว้างเพดานโค้งสูง ตรงกลางมีโคมไฟระย้าหรูหรา รอบด้านตกแต่งอย่างงดงามด้วยสถาปัตยกรรมกอธิคที่ดูคลาสสิกไปในทุกยุคสมัย

เมื่อร่างสูงโปร่งของอัลฟาตระกูลดังเดินเข้ามาในงาน ทุกสายตาก็จับจ้องมาที่ **คาริซ แอชวู้ดส์** ทายาทคนโตของตระกูล แอชวู้ดส์ซึ่งเป็นตัวแทนของครอบครัวเข้าร่วมงานเลี้ยงในค่ำคืนนี้

คาริซมีภาพลักษณ์ที่ดี ไม่ว่าจะเป็นหน้าตาหรือนิสัย เรียกว่าถอดแบบมาจาก**คาร์เตอร์**พ่อของเขาทุกกระเบียดนิ้ว ด้วยรูปร่างที่สูงโปร่ง ผิวขาวที่ไม่ถึงกับขาวจัดแต่รวม ๆ แล้วดูสุขภาพดี เส้นผมสีดำสนิทจัดทรงเรียบร้อย เขามีคิ้วเข้มหนา มีนัยน์ตาสีฟ้าเฉียบคม มีจมูกโด่งที่ละม้ายพ้องกับแม่ผสมปนเปกันรับกับริมฝีปากเรียวบางที่เหมือน **ไอริช เดวินี** ผู้เป็นแม่

คาริซมีอุปนิสัยที่แตกต่างกับ **คาร์ดอน แอชวู้ดส์** น้องชายฝาแฝดอย่างสิ้นเชิง หากเทียบกับน้องชายแล้วละก็ คาริซไม่ได้เป็นที่สนใจของสาว ๆ มากสักเท่าไร เพราะการใช้ชีวิตที่เรียกได้ว่าตรงกับคำว่า ‘น่าเบื่อ’ อยู่มากที่สุดทีเดียว ผู้คนจะได้รู้ข่าวคราวของเขาจากหนังสือพิมพ์แวดวงธุรกิจ ภาพจากนักข่าวส่วนใหญ่ก็เป็นภาพที่เขา มักจะเดินเข้าเดินออกบริษัทที่ได้รับช่วงให้บริหารต่อจากผู้เป็นพ่อเท่านั้น ทำให้ผู้คนที่นี่ต่างพากันแปลกใจที่ได้เห็นคาริซในงานรื่นเริงแบบนี้

หรืออาจจะเพราะพ่อและแม่ของเขา กำลังผลักดันให้ลูกชายคนโตออกงาน เพื่อหาคู่ครองและมีทายาทให้อุ้มในเร็ววัน

รองเท้านั่งราคาแพงก้าวขึ้นบันไดไปยังชั้นลอยของวิหาร ซึ่งเป็นบริเวณที่มีคนเบียดเสียดกันน้อยที่สุด เขาค้อมหัวให้แก่พนักงานเสิร์ฟที่ยืนอยู่ตรงหัวมุมบันได ก่อนจะเอื้อมไปหยิบแก้วทรงสูงที่ด้านในบรรจุเครื่องดื่มสีแดงเข้ม และเดินไปนั่งลงที่โต๊ะริมสุดติดขอบ

ระเปียงเพื่อที่จะได้มองเห็นการแสดงด้านล่างได้อย่างชัดเจน

นัยน์ตาคนสีฟ้ามองบรรยากาศรอบงานอย่างเบื่อหน่าย หากนี่ไม่ใช่คำแนะนำของ **เอริก้า บรู๊ค** ผู้เป็นเลขาฯ ที่คะยั้นคะยอให้มาละก็ เขาไม่มีทางเสียเวลาชีวิตไปกับงานเช่นนี้เป็นแน่ นอกจากนี้ไม่มีอะไรน่าสนใจแล้ว ยังมีแต่พวกหนุ่มสาวที่เอาแต่ส่งสายตาให้กัน

‘น่าเบื่อ’

“สวัสดีครับ ผม ไบรอัน กูเรียน เป็นเกียรติอย่างมากที่ได้เจอคุณในค่ำคืนนี้”

คาริซหันไปมองชายวัยกลางคนคนหนึ่งที่เขาทักทายด้วยท่าทางสุภาพ เขาค้อมหัวเล็กน้อยก่อนจะตอบกลับไป “ผม คาริซ แอชวู้ดส์”

ไบรอันรีบเอื้อมมือไปดันหลังลูกสาวของตัวเองขึ้นมาด้านหน้า คาร่าส่งยิ้มอ่อนหวานให้ชายหนุ่มตรงหน้าด้วยท่าทีเย็นอาย พร้อมกับค้อมหัวให้แก่อีกฝ่ายเล็กน้อย

“หากคุณคาริซไม่รังเกียจ ลูกสาวของผม คาร่า กูเรียน เธอเพิ่งจะอายุครบยี่สิบห้าในปีนี เธออยากจะเดิน...”

“ต้องขอโทษด้วย ผมไม่ถนัดเต้นรำ” เจ้าของเสียงทุ้มปฏิเสธกลับไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันไปมองทางอื่นอย่างไม่ใส่ใจ

เมื่อไบรอันถูกหักหน้าก็ได้เตรียมพาลูกสาวออกมาจากตรงนั้นเงียบๆ เพราะใครๆ ก็คงดูออกกว่านั้นคือคำโกหกทั้งเพ ทายาทตระกูลผู้ดีจะไม่ได้ถูกสอนเรื่องการเต้นรำเข้าสังคมได้อย่างไร

คาริซนั่งจิบไวน์ได้ไม่นานนัก อยู่ๆ ผู้คนด้านล่างก็พร้อมใจแหวกทางให้ใครคนหนึ่งเดินเข้ามาในวงล้อมพร้อมกับเสียงฮือฮา เสียงเพลงจากวงดนตรีบรรเลงค่อยๆ เบาลงจนทั่วทั้งวิหารเงียบสนิท เรียกความสนใจให้เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้ารีบหันไปมอง

ไฟทุกดวงหรีมีติดลง มีเพียงแสงไฟดวงหนึ่งส่องไปยังกลาง

พลอร์ที่มีนักระบำคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น มือข้างหนึ่งของคนผู้นั้นถือแทมบูริน บ่งบอกว่าการแสดงต่อไปนี้เป็นระบำพื้นเมืองอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวคานิบาล

เมื่อแทมบูรินในมือของนักระบำสั่นไหว เมื่อนั้นทั่วทั้งวิหารก็เจิบส้งัด มีเพียงจังหวะของแทมบูรินที่ก้องกังวานไปทั่ว แม้แต่อัลฟาหนุ่มที่ดูไม่ได้สนใจสิ่งใดยังจ้องมองอย่างไม่ละสายตา

นักระบำสวมเสื้อผ้าการแสดงสีอ่อนน้อยชิ้น เปิดเผยเรือนร่างเพื่อให้เห็นสรีระอย่างชัดเจนตอนรำรำ สร้อยคล้องเอวที่สวมไว้ร้อยติดกับจีวระคือซึ่งประดับด้วยอัญมณีสีเขียวสลักกับกระดิ่งเล็ก ๆ ทำให้เกิดเสียงไปตามจังหวะรำรำ เรือนผมสีดำสนิทเงางามยาวลงมาถึงเอวตกเป็นเปีย เครื่องประดับหูหราบนักระบำและร่างกายส่องแสงระยับลือแสงไฟ ขับผิวสีน้ำผึ้งให้เปล่งประกาย

ร่างผอมบางของนักระบำเคลื่อนไหวไปตามเสียงของแทมบูรินด้วยจังหวะอ่อนช้อยคล้ายสายลมพลิ้วไหว ทุกท่วงท่าทำให้เห็นกล้ามเนื้อบนร่างกายที่งดงามไปทุกสัดส่วน บ่งบอกว่านักระบำผู้นี้ได้ฝึกมาอย่างเชี่ยวชาญชาญ แต่ที่น่าเสียดายที่ใบหน้าของนักระบำถูกผ้าไหมบางสีเข้มบดบังเอาไว้ครึ่งหนึ่ง มีเพียงดวงตาเรียวสวยและม่านตาสีมรกตที่ปรากฏให้ได้เชยชม

คาริซไม่ได้ชื่นชอบการดูระบำเป็นพิเศษ แต่แวบหนึ่งที่ได้จ้องมองนัยน์ตาสีมรกตคู่นั้น ร่างกายของเขาค่อยคลายกับกำลังตอบสนองบางอย่าง ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะเหตุใดถึงทำให้เขาไม่อาจจะสายตาจากไปจากการแสดงและความงามที่ดูลึกซึ้งนั้นได้

“นั่นคือ ระบำกลีอา”

คาริซหันขวับไปมองชายชราผู้หนึ่งที่มานั่งอยู่ตรงเก้าอี้ข้าง ๆ เขาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ นัยน์ตาสีฟ้าหนุ่มลึกเรียบนิ่งจ้องมองไปยังชายที่ดูไม่น่าไว้วางใจผู้นั้นอย่างไม่ไว้วางใจ

ชายชราที่รับรู้ถึงสายตาของชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ ก่อน

จะกระเถิบเก้าอี้เข้าไปใกล้

“ระบอกลือว่าเป็นระบำพื้นเมืองของที่นี่ ชาวคานินบาลเชื่อว่า ผู้ที่ร่ายรำกลือได้ เปรียบเสมือนบุตรของพระเจ้า งดงามดั่งบุปผา อันตรายดั่งยาพิษ **นักระบำผู้นั้นคือโอเมก้ากลืนไฮยาซินธ์**”

“ดอกไม้มิพิษอย่างนั้นสินะ” คาริซพิมพ์พากับตัวเองขณะที่ สายตาจับจ้องไปยังนักระบำนั้นๆ คงเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้ผู้คน สนใจการแสดงนี้มากมาย

ขณะที่อัลฟาหนุ่มตกลอยในภวังค์ความคิด ชายชราค่อยๆ ไน้ม ตัวเข้าไปใกล้

“โอเมก้ากลืนดอกไฮยาซินธ์ คือความอันตรายในความงาม มีกลิ่นหอมเย้ายวนอย่างยิ่งในเวลากลางคืน บ้างว่าคล้ายถูกมอมเมา ให้ดิ่งลงสู่ห้วงนิทรา บ้างว่าหากเป็นคู่แห่งโชคชะตาก็จะลุ่มหลงจน ไม่อาจถอนตัว”

เสียงแหบกระด้างที่ข้างหูทำให้คาริซชะงักความสนใจจากการ แสดงตรงหน้า ก่อนจะชำเลืองมองชายชราอย่างไม่เข้าใจ เพราะ คู่แห่งโชคชะตาก็ไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์ได้ว่ามีอยู่จริง แต่ ก็ยังมีผู้คนที่ยอมเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยงเพื่อนักระบำเพียงคนเดียว

“อันตรายเช่นนั้น ใครจะยอมเสี่ยงชีวิต”

“มีอัลฟาร่ำรวยหลายตระกูลยอมทุ่มเงินเป็นล้านยวน เพื่อที่จะได้รับชมการแสดงจากนักระบำผู้นั้นแบบส่วนตัว”

“แม้ว่าอาจจะได้กลิ่นพิษนั้นหรือ”

“ของสวยงามที่ทั้งหายากและอันตราย ใครเขาก็อยากลิ้มลอง กันทั้งนั้น” ชายชรายกยิ้มมุมปากขณะเคาะปลายนิ้วเหยว่ยย่นที่โต๊ะ เป็นจังหวะ พลางสังเกตอาการของอัลฟาหนุ่มตรงหน้า

“พ่อหนุ่ม หากชีวิตน่าเบื่อเกินไป **โรงระบำตามิตทรี ยินดี ต้อนรับ**”

คาริซเลิกสนใจคำพูดไร้สาระและหันกลับไปมองนักระบำชาย

คนนั้นอีกครั้ง ร่างสูงปล่อยความรู้สึกให้ผลิตเฟลีนไปกับจังหวะการเต้นที่พลิ้วไหว สะโพกที่ส่ายไปมาตามจังหวะนั้นดูเย้ายวนจนเขาเผลอลิ้นน้ำลายอีกใหญ่ ความรู้สึกบางอย่างที่ก่อตัวขึ้นมาตามสัญชาตญาณภายในกำลังเรียกร้องให้เขาอยากครอบครอง

เขาขมวดคิ้วมุ่น ในขณะที่มือกำเข้าหากันแน่นและสั่นไหวราวกับกำลังข่มอารมณ์แปลก ๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตลอดชีวิตให้สงบลง การตอบสนองจากร่างกายทำให้คาริซต้องเบนหน้าไปทางอื่น ทำให้เขาเห็นว่าที่นั่งด้านข้างของตนว่างเปล่าเสียแล้ว

จนเมื่อแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า การแสดงของนักระบำผู้นั้นก็จบลง นัยน์ตาคมเหลือบมองนักระบำที่เดินออกจากวิหารไปพร้อมกับผู้รักษาความปลอดภัยหลายนายจนลับสายตา

คาริซก้มมองมือตัวเองที่ขึ้นไปด้วยเหงื่ออย่างไม่เข้าใจ เขาถอนหายใจออกมาแรง ๆ ก่อนลุกเดินออกจากงานเมื่อโทรศัพท์มือถือแสดงเบอร์ของเลขาฯ คนสนิทขึ้นมา

“เอริเป็นเลขาฯ ให้เอริขับให้ก็ได้ค่ะ” หญิงสาววัยยี่สิบ ปลาย ๆ มองไปทางเจ้านายอย่างเกรงใจ แม้เธอจะเป็นผู้หญิง แต่ก็เป็นอัลฟ่า ความสุภาพบุรุษของเจ้านายมักจะทำให้เธอลำบากใจอยู่เรื่อย

“ไม่เป็นไร ยังไงคุณก็เป็นผู้หญิง” คาริซตอบโดยที่สายตายังมองตรงไปที่ถนนด้านหน้า

“งานสนุกไหมคะคุณคาริซ”

“ก็ไม่แย่” เขายักไหล่

“คุณพูดอย่างนี้ แสดงว่าต้องมีอะไรน่าสนใจแน่ ๆ ใช่มั้ยคะ”

เมื่อได้ยินว่าคาริซตอบอะไรเอริกาก็เริ่มจับสังเกตได้ หากเป็นงานทำนองนี้จะต้องมีแค่คำว่า ‘ไม่สนุก’ หรือ ‘น่าเบื่อ’ เท่านั้นแหละที่จะหลุดออกมาจากปากเจ้านายเธอ

“คุณรู้จักโรงระบำดามิตทรีไหม”

“ทำไมหรือคะ คุณไม่ชอบเที่ยวแบบนั้นนี่คะ”

เขาเหลือบมองเลขาฯ แวบหนึ่ง “คำว่า ‘แบบนี้’ ที่คุณว่า หมายถึงชายบริการหรือ”

“เอริได้ยินมาว่าเป็นอย่างนั้นนะคะ”

ตกตึกของคืนนี้แน่นอนว่าคาริซไม่อาจชมตาหลับได้ ภาพ

นักระบำเจ้าของดวงตาสีเขียวยังคงติดอยู่ในความคิดของเขา ชายหนุ่มลืมหัดขึ้นมากลางดึก เขาขยับท่อนแขนแข็งแรงขึ้นมากายหน้าผาก นัยน์ตาสีฟ้าเหม่อมองเพดานห้อง จากที่ได้คุยกับเอริก้า โรงระบำดามิตทรีอยู่ในย่านที่ไม่ไกลจากใจกลางเมืองสักเท่าไร

อัลฟ่าหนุ่มขยับตัวขึ้นนั่งเอนหลังพิงกับหัวเตียงใหญ่ เสยผมสีดำสนิทที่หล่นลงมาปรกหน้าขึ้นไปอย่างหงุดหงิดขณะถอนหายใจออกมาอีกครั้ง ซึ่งน่าจะเป็นครั้งที่ล้านในคืนนี้

“เฮ้อออ”

สุดท้ายคาริซก็ตัดสินใจขับรถออกมากลางดึกเพื่อไปยัง

โรงระบำแห่งนั้น และไม่นานนักรถก็แล่นเข้าสู่ย่านแห่งแสงสี หรือที่หลายคนเรียกย่านนี้ว่า **ย่านแสงสีแดง** เพราะตลอดทั้งสองข้างทางของถนนเต็มไปด้วยแสงไฟหลากสี โดยเฉพาะแสงไฟสีแดงจากร้านอาหาร ผับ บาร์ ที่หน้าร้านมีชายหญิงนั่งน้อยหม่นน้อยกำลังใช้เรือนร่างวาดลวดลายไปตามจังหวะเพลง

เมื่อขับมาจนสุดถนน นัยน์ตาคมก็มองเห็นตึกหนึ่งทีด้านหน้าเป็นประตูกระจก ป้ายสีแดงด้านบนของร้านเขียนระบุเอาไว้ว่า *Da mystery*

หลังจอดรถเสร็จเขาไม่รอช้า รีบตรงไปที่โรงระบำทันที จากประตูกระจกด้านหน้าร้านทำให้คาริซมองเห็นว่าด้านในออกแบบให้

เป็นโถงกว้างและมีเวทีสำหรับการแสดงตั้งอยู่ตรงกลาง แต่ดูเหมือนว่าการแสดงของวันนี้จะจบลงไปแล้ว

คาริซเริ่มสำรวจดูโดยรอบ เห็นว่ายังมีอีกตึกหนึ่งที่ตั้งร้างแยกออกมาไม่ไกลกันนักยังเปิดไฟเอาไว้ เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ ๆ ตึกนั้นเสียงที่เล็ดลอดออกมาจากหน้าต่างห้องรับรองเล็ก ๆ ก็สามารถบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าคนภายในห้องกำลังทำกิจกรรมแบบไหนกันอยู่

‘ที่นี่ไม่ต่างจากสถานที่ขายบริการเลยสักนิด นักระบำคนนั้นขายเรือนร่างจริง ๆ ลินะ’

เจ้าของเรียวยาวเดินสำรวจไปทั่วโรงระบำ ก่อนจะชะงักไปเมื่ออยู่ ๆ ก็ได้กลิ่นหอมบางอย่างโชยมา กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากดอกไม้บางชนิดที่คล้ายกำลังเชิญชวนให้ค้นหา เป็นกลิ่นหอมที่ถูใจเขามากยิ่งกว่าทุกกลิ่นที่ผ่านมา

อัลฟานัยน์ตาสีฟ้ารีบมองไปตามต้นทางของลมซึ่งพัดมาจากซอกเล็ก ๆ ที่ค่อนข้างเปลี่ยว มีเพียงแสงไฟจากเสาไฟฟ้าหนึ่งต้นให้แสงสว่าง แต่นั่นไม่ได้ทำให้เขาเกิดความลังเลแม้แต่น้อย คาริซรีบก้าวเดินตามกลิ่นหอมนั้นไปทันที

ดวงตาเฉียบคมกวาดมองไปตามบ้านเรือนที่สร้างติดกันเป็นทางยาว บ้างก็เปิดไฟ บ้างก็มีดสนิท เขาชะงักเท่าเล็กน้อยเมื่อมีหนูตัวเล็กวิ่งตัดหน้าไป ที่อยู่อาศัยในย่านนี้ไม่ได้หรูหราเหมือนกับที่พักของเขา แต่นั่นก็ไม่ได้ถึงขนาดน่าสมเพชเท่าไรหรอก แค่อาจจะต้องได้รับการดูแลมากกว่านี้

สิ่งที่น่าสมเพชยิ่งกว่าคือการกระทำของเขาตอนนี้ต่างหาก อย่างกับสุนัขตัวผู้ที่เดินตามกลิ่นสุนัขตัวเมียยังงี้ยังงั้น

แต่กลิ่นหอมที่ยิ่งชัดเจนมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เขาไม่อาจรือจิ่งรีบเร่งฝีเท้าก้าวต่อไปต่อ และในที่สุดเท้าในรองเท้าหนังเงาราคาแพงก็มาหยุดลงตรงต้นไม้ใหญ่หน้าประตูตึกหลังหนึ่ง ห้องพักบนชั้นสองเปิดไฟเอาไว้อยู่ เขาได้ยินเสียงเพลงที่คล้ายว่าจะเป็นเสียงจากกล่อง

ดนตรีดังออกมาเบาๆ จากหน้าต่างที่เปิดกว้าง

กลิ่นหอมมันโชยมาจากหน้าต่างห้องนั้นไม่ผิดแน่ นัยน์ตาสีฟ้าจ้องไปที่ร่างเจ้าของห้องซึ่งยืนหันหลังให้หน้าต่าง มือเรียวเล็กถือกล่องดนตรีและกำลังหมุนตัวโยกย้ายไปตามจังหวะเพลง คาริซหายใจสะดุดไปจังหวะหนึ่งขณะคนคนนั้นกำลังหันมา เมื่อแก้วตาสีเขียวมรกตปรากฏให้เห็นอีกครั้ง...

คาริซไม่เคยรู้มาก่อนว่า กลิ่นดอกไฮยาซินธ์หอมถึงเพียงนี้

ใบหน้าหล่อเหลาเนี้ยค่างยามมองภาพตรงหน้า รวากับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวถูกทำให้ช้าลง นักระบำผู้นั้นมีใบหน้าสวยได้รูปพร้อมกับเครื่องหน้าอังกดงาม ดวงตาเรียวยาวดูเยือกหยิ่งราวกับเหยี่ยว ยามที่แพขนตาหนาเรียวเส้นสวยหลุกกะพริบแผ่วเบา ปลายจมูกโด่งคมชัดรับกับริมฝีปากสีอ่อนที่กำลังยกยิ้มให้กล่องดนตรีสีแดงในมือ คนตรงหน้ามีเสน่ห์ดึงดูดอย่างน่าเหลือเชื่อ

สายลมเย็นยามกลางวันพัดผ่านทำให้นัยน์ตาสีเขียวมรกตหริ่งเล็กน้อย ก่อนที่เจ้าของใบหน้านางดงามจะหันขวับไปมองยังได้ต้นไม้ใหญ่เมื่อได้กลิ่นหอมบางอย่างโชยมาตามลมเช่นกัน ยามที่ทั้งคู่ได้ประสานสายตา อัลฟาหนุ่มนั่งจ้องราวกับถูกอีกฝ่ายสะกดเอาไว้เมื่อเพ่งพินิจใบหน้านางหมดจดเต็มตา คาริซสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่า ทั้งชีวิตนี้ไม่เคยเจอใครงดงามได้เท่าคนคนนี้อีกแล้ว

แต่ธรรมชาติไม่เคยรังสรรค์สิ่งสวยงามขึ้นมาโดยไร้พิษสง

Chapter 2

ใจกลางเมืองคานินบาลเต็มไปด้วยตึกสูงมากมายและถูกห้อมล้อมด้วยเมืองเล็ก ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นที่อยู่อาศัย การตกแต่งที่เน้นสีสันผสมผสานไปกับสถาปัตยกรรมกอทิกเก่าแก่ เพื่อให้บรรยากาศของเมืองมีมนตร์ขลัง ดูคลาสสิกมากยิ่งขึ้น

ตึกบริษัทผลิตไฟฟ้าที่มีเครือข่ายครอบคลุมไปทั่วทุกประเทศสร้างขึ้นบนถนนสายหลักบริเวณใจกลางเมืองคานินบาล การออกแบบรูปทรงของตึกถูกคิดมาอย่างดีเพื่อให้กลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของที่นี่ ด้านหน้าตึกเป็นถนน มีวงเวียนสำหรับวนรถตรงกลางมีรูปปั้นนักระบำถือแทมบูรินหรือระบำกลีลา การร่ายรำอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวคานินบาล

ผู้บริหารคนใหม่ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลบริษัทต่อจากบิดานั่งอยู่ในห้องทำงานส่วนตัวชั้นบนสุดของตึกสูง หน้าต่างบานใหญ่ภายในห้องทำให้สามารถมองเห็นวิวของเมืองคานินบาลจากมุมสูงได้อย่างชัดเจน แต่เหมือนว่าความสนใจของร่างสูงจะไม่ได้อยู่ที่งานตรงหน้าเลยสักนิด มือหนาหมุนปากกาเล่นราวกับกำลังคิดอะไรอยู่

ในใจ สายตาของเขาจับจ้องไปที่รูปปั้นใหญ่ด้านนอก พลังคิดถึงนัก
ระบำเจ้าของนัยน์ตาสีเขียวที่ได้เจอเมื่อคืนก่อน

เอริก้ามองเข้าไปในห้องทำงานของผู้เป็นเจ้านาย หลังจากที
คาริซกลับจากงานเลี้ยงคืนนั้นก็มักจะมีอาการเหม่อลอยบ่อยครั้ง
อย่างเช่นตอนนี้ อีกทั้งยังชอบถามคำถามแปลกๆ เกี่ยวกับโอเมก้า
อยู่เสมอ จากที่แต่ก่อนไม่เคยสนใจเรื่องพรรคนี้เลยด้วยซ้ำ

ด้วยความสงสัยและเป็นห่วงที่คับข้องใจมาหลายวันเอริก้าจึง
ตัดสินใจลุกจากเก้าอี้ และตรงไปที่ห้องทำงานของคาริซในทันที
ก็อกๆ ๆ

เธอเคาะประตูกระจกเบาๆ สองสามครั้งเป็นการขออนุญาต
เมื่อเห็นว่าเจ้านายยังคงนั่งใจลอย ไม่มีสัญญาณตอบรับ เธอจึงถือ
วิสาสะผลักประตูเข้าไปด้านใน

“กำลังคิดถึงโอเมก้าคนที่คุณถามถึงบ่อยๆ อยู่หรือคะ” เอริก้า
พูดขณะเดินเข้ามาในห้อง เธอนั่งลงตรงเก้าอี้อีกตัวที่ว่างอยู่ ก่อนจะ
เท้าแขนกับโต๊ะด้านหน้าและโน้มตัวเข้าไปใกล้

คาริซคล้ายกับถูกปลุกขึ้นมาจากฝันกลางวัน นัยน์ตาสีฟ้าถึง
กับกระตุกไปเล็กน้อย เขายกมือขึ้นมากุมขมับ นวดเบาๆ ก่อนจะ
ถอนหายใจออกมา

“เปล่า”

ท่าทางของคาริซทำให้เอริก้ายกย้ม เธอเลื่อนเก้าอี้เข้าไปใกล้ๆ
ผู้เป็นเจ้านายก่อนจะกระซิบเบาๆ “โหยหาอยากครอบครองจน
กระวนกระวายไม่เป็นตัวเองแบบนี้ เอิรเองก็เคยเป็นค่ะ”

อัลฟ่าหนุ่มที่ตอนแรกนั่งกุมขมับอยู่ถึงกับเงยหน้าขึ้นมามอง
ท่าทางของคาริซทำให้เอริก้าอมยิ้ม เพราะนั่นแสดงว่าสิ่งที่เธอคาด
เดาเอาไว้ในใจนั้นถูกต้อง

“ตอนเอริเจอภรรยาที่เป็นคู่แห่งโชคชะตาครั้งแรก...”

“คู่แห่งโชคชะตา?” คาริซเลิกคิ้วถาม

“แม้มีคนบางกลุ่มในเซวาเรียที่ไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่เพราะเอริเจอ กับตัวเองเลยเชื่อกะ”

ความจริงแล้วยังไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์ได้ว่าคูแห่ง โชคชะตามีอยู่จริง มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะรับรู้ความรู้สึกของกัน และกันได้ แต่การที่จะเจอคูแห่งโชคชะตาของตัวเองนั้นเป็นเรื่อง ที่ยากมาก หรือเรียกว่าแทบเป็นไปไม่ได้เลย ทำให้คนบางกลุ่มใน เซวาเรียที่หัวสมัยใหม่คิดว่าเป็นเพียงความเชื่อลมๆ แล้งๆ เท่านั้น

คาริซกอดอกมองเอริก้านิ่งๆ ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เพราะ ความจริงการที่ยังไม่ได้เจอคูแห่งโชคชะตาไม่ได้จะต้องด่วนสรุปไป ว่าเขาคนนั้นไม่มีอยู่จริง ทว่าเห็นอาการที่น่าสมเพชของตัวเองอย่าง ตอนนี้อย่างนี้แล้ว ก็คงจะต้องศึกษาเรื่องนี้เพิ่มเติมไว้บ้าง

“แล้วอาการที่ฉันเป็น มีวิธีรักษาไหม”

คำถามนั้นทำให้เอริก้ายิ้มออกมาอีกครั้ง “มีค่ะ แน่แน่นอนว่า คือหลังจากที่คุณได้บอนด์เขา”

สีหน้าตกใจของคาริซทำให้เอริก้าหัวเราะในลำคอ เธอหรีดามองเจ้านายก่อนริมฝีปากที่แต่งแต้มด้วยลิปสติกสีแดงสดจะค่อยๆ คลี่ยิ้ม

“ฉันอยากให้คุณได้ลองสัมผัสความรู้สึกนั้นจริงๆ เลย...เรียกว่าคุณจะสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลยคะ รวากับได้ขึ้นสวรรค์”

ร่างสูงรับรู้ได้ทันทีโดยสัญชาตญาณว่าเอริก้ากำลังหมายถึงเรื่องอะไร

“หากไม่ได้บอนด์?”

“หากอาการมันกระทบชีวิตประจำวันมากเกินไป คุณควรจะ ต้องพบแพทย์ อย่างเช่นตอนนี้ คุณดูเหมือนคนนอนไม่หลับมา หลายคืน แต่ความจริงคุณไม่เห็นต้องอดทนเลย ตระกูลผู้ดีอย่างคุณ แค่นั่งเฉยๆ ก็คงมีแต่คนอยากจะวิ่งเข้าหา ยิ่งโอเมก้าที่เป็นคูแห่ง โชคชะตาแล้วด้วย หากเป็นฉันคงไม่มัวมาเสียเวลานั่งกระวนกระวาย

อย่างนี้หรือค่ะ ฉันจะเอาเขามาให้ได้”

โรงระบำดามิตทรีในคำคืนนี้ครึกครื้นเป็นพิเศษ เหล่าชายหนุ่มตระกูลผู้ดีที่ชอบดื่มด่ำความอภิรมย์ต่างเดินทางมาที่แห่งนี้ด้วยจุดหมายเดียว พวกเขาวางเงินเสนอราคาแข่งขันกันเพื่อเข้าชมการรำรำของโอเมก้ากลั่นดอกไฮยาซินธ์ การแสดงอันศักดิ์สิทธิ์และงดงามจนเป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งคานีบาล

แน่นอนว่าหนึ่งในนั้นคือ **คริสเตียน กูเรียน** อัลฟาหนุ่มเจ้าของผสมสีฮาเซลและนัยน์ตาสีรัตติกาลก็ไม่พลาดการแสดงในคำคืนนี้เช่นกัน

“ดูนั่น คริสเตียน กูเรียน ฉันจะไม่เข้าใจพวกคนรวยที่ยอมเสี่ยงชีวิตกับเรื่องอะไรแบบนี้ งมง่าย คู่แห่งโชคชะตาอะไรนั่นมีอยู่จริงที่ไหนกัน”

กลุ่มชายสองสามคนในวงเหล้าต่างพูดคุยกันอย่างออกรสขณะมองไปทางอัลฟาหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ตามฉบับอัลฟาตระกูลชั้นสูงที่ยืนดูไปป้อยู่ไกล ๆ

ชายคนหนึ่งในนั้นยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจก่อนจะกระดกแก้วน้ำเมาขึ้นดื่ม “จากที่ดูก็พอจะได้ว่าคืนนี้คนที่ได้เข้าชมการแสดงของไฮยาซินธ์คงไม่พ้นคริสเตียนแน่ ๆ แกว่าเขาจ่ายไปเท่าไร”

“ตระกูลกูเรียนร่ำรวยจากการค้าขายส่งออก จ่ายเป็นหมื่นเป็นแสนยวคงไม่คณนามือหรือ หากคืนนี้เกิดได้สบตาไฮยาซินธ์แล้วบังเอิญเป็นคู่แห่งโชคชะตาก็คุ้มค่าไม่ใช่นะหรือ”

“คุ้มหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่าไฮยาซินธ์จะงดงามอย่างที่เลื่องลือหรือเปล่าต่างหาก”

“แค่เป็นดอกไม้งามที่ถูกซ่อนอยู่ในปราสาทสูง ก็เพียงพอที่ผู้คนจะอยากครอบครองแล้ว”

“ดูนั่น...มีผู้ดีไม่กลัวตายหน้าใหม่มาเข้าร่วม” ชายอีกคนรีบใช้

แขนสะกิดเพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆ และพยักพเปิดไปทางประตู

“ทายาทคนโตของตระกูลแอสวู้ดส์มาที่นี่”

เจ้าของร่างสูงโปร่งกลับมาที่ย่านแสงสีแดงอีกครั้ง เขาหยุดยืนอยู่หน้าโรงระบำที่เคยมาเมื่อหลายคืนก่อน แต่ในค่ำคืนนี้เป็นคืนสุดท้ายหลังจากนี้เรื่องแน่นไปด้วยผู้คน que เดินเข้าเดินออกไม่ขาด อีกทั้งตลอดถนนทั้งสายที่เขาขับรถผ่านก็ยังมีนักดนตรีเปิดหมวก และนักระบำล้อมวงกันเต้นและบรรเลงดนตรีอย่างสนุกสนาน

คาริซเดินเข้ามาในโรงระบำที่ตกแต่งด้วยโคมไฟสีเข้มสลักกับผ้าไหมสีแดง บริเวณด้านหน้าเป็นโต๊ะสำหรับนั่งดื่มสังสรรค์ ถัดไปอีกหน่อยถูกเว้นไว้เป็นเวทีสำหรับนักระบำ รอบด้านมีแต่เสียงของผู้คนตะโกนคุยกันโหวกเหวกแข่งกับเสียงบรรเลงจากวงดนตรีจนเกิดเป็นเสียงอื้ออึงน่าปวดหู ความวุ่นวายที่น่าปวดหัวนี้เป็นอีกเหตุผลที่คาริซไม่ชอบบรรยากาศงานรื่นเริงสักเท่าไร

คาริซเดินตรงไปยังบริเวณที่มีผู้คนยืนออกันอยู่โดยไม่สนใจสายตาผู้คนรอบข้างที่มองมาแม้แต่น้อย เขาสนใจแค่เป้าหมายเพียงอย่างเดียวคือนักระบำผู้นั้น คาริซหยุดยืนสังเกตการณ์ตรงข้ามชายตัวที่มีผู้คนยืนออกและเบียดเสียดกันอยู่

“แขกคนพิเศษของไฮยาซินธ์ในค่ำคืนนี้ คริสเตียน ภูเวียน”

เมื่อมีเสียงประกาศชื่อผู้โชคดีผู้คนรอบด้านก็ต่างให้ร้องอย่างเสียงตาย ก่อนจะพากันแยกย้ายไปจากบริเวณนั้น หลังจาก que ฟุ้งชนเริ่มทยอยเดินออกไป คาริซก็ได้เห็นชายชราที่ยืนอยู่ในซุ้ม

‘คุณลุงที่เข้ามาทักในคืนนั้น ทำงานในโรงระบำนี้เองสินะ’

ร่างสูงรีบเดินไปยังโต๊ะขายตัวอย่างไม่รอช้า และทันทีที่ชายชราเงยหน้าขึ้นมาสบตากก็ถึงกับยกยิ้ม

“เฝ้าพ่อหนุ่ม คืนนี้ตัวขมการแสดงขายหมดแล้ว การแสดงของไฮยาซินธ์จะมีอีกครั้งในอีกสองวันข้างหน้า หากต้องการซื้อตัวจะต้องมาก่อนเวลาสักสองชั่วโมง จ่ายเท่าไรก็ได้ตามที่ต้องการ

เพราะคนที่ตัดสินใจว่าใครจะได้เข้าชมคือคุณนายชาลอตเจ้าของโรง
ระบำเท่านั้น”

คาริซยืนฟังชายชราพูดจนจบ ก่อนจะพยักพยิตไปทางทายาท
ตระกูลกูเรียนที่เดินตามพนักงานคนหนึ่งเข้าไปทางห้องรับรองซึ่งมี
ผ้าม่านสีแดงปิดเอาไว้

“คืนหนึ่งรับแขกคนเดียวเองหรือ แล้วคนนั้นจะออกมาเมื่อไหร่”

“ไม่มีกำหนด ไม่แน่นอนใช้เวลาทั้งคืน”

คาริซขมวดคิ้วไม่พอใจ เมื่อคิดว่าคนอื่นจะได้มองดวงตาสีสวย
คู่ นั้นใกล้ ๆ ก็รู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก แต่ในเมื่อคืนนี้เขามา
ไม่ทันเวลา จึงทำได้เพียงเดินไปนั่งที่โต๊ะว่างตัวหนึ่งและรอเครื่องดื่ม
มาเสิร์ฟ นัยน์ตาคมจ้องเขม็งไปทางประตูที่มีม่านสีแดงปิดไว้ ซึ่งเป็น
ทางที่พนักงานพาคนตระกูลกูเรียนเดินเข้าไปก่อนหน้านี้

กระทั่งเวลาผ่านไปราวชั่วโมงกว่าแล้วทายาทตระกูลกูเรียนก็
ยังไม่ออกมา ชายหนุ่มเคาะปลายนิ้วเรียกกับโต๊ะเป็นจังหวะขณะที่
มองไปยังม่านสีแดงผืนนั้นอย่างอดทน แม้บรรยากาศของโรงระบำ
จะครึกครื้น แต่คาริซไม่ได้รู้สึกเพลิดเพลินกับมันเท่าไร เพราะบท
สนทนาจากผู้คนโดยรอบที่ต่างพูดถึงนักระบำกลืนดอกไฮยาซินธ์
ไม่หยุดหย่อน

“คริสเตียน กูเรียน เข้าไปนานกว่าทุกคนที่ผ่านมา”

“หรือบางทีไฮยาซินธ์จะเจอคู่แห่งโชคชะตาแล้ว”

“หากอีกชั่วโมงหนึ่งไม่ออกมา สงสัยว่าเขาคงจะได้ชมระบำ
ทั้งคืน”

“แกแน่ใจหรือว่าแค่ชมระบำ ฮ่า ๆ”

ร่างสูงกอดพนักกรอดเมื่อได้ยินเสียงของผู้คนที่ต่างพูดคุยกัน
สนุกปาก แค่ดอกไม้งามที่ต้องตาต้องเป็นที่ต้องใจใครอีกหลายคน
ก็หงุดหงิดมากพออยู่แล้ว ยิ่งพอคิดว่าเจ้าของดวงตาสีสมรกดที่ทำให้
เขานอนไม่หลับอยู่หลายคืนกำลังจะตกเป็นของผู้อื่น...

คาริซลูกพรอดจนแก้อึดล้มลงไปกระแทกพื้นเสียงดัง ทำให้หลายคนที่นั่งอยู่รอบบริเวณหันมามองเขาเป็นตาเดียว กลิ่นฟีโรโมนอัลฟ่าเข้มข้นคล้ายกลิ่นไม้ซีดาร์แผ่กระจายไปโดยรอบ ก่อนเจ้าตัวจะสาวเท้าไปยังทางที่ถูกม่านสีแดงปิดเอาไว้ท่ามกลางสายตาของทุกคน

มือนาเลิกม่านขึ้นอย่างไม่รอช้า เผยให้เห็นห้องรับรองหลายห้องที่อยู่ด้านใน

“หะ ห้องรับรองทางนี้ใช้สำหรับรับแขกที่ซื้อบริการนักระบำเท่านั้นครับ”

ร่างสูงถูกขัดจังหวะโดยพนักงานเบต้าชาย นัยน์ตาสีฟ้าคม เข้มปรายมองอีกฝ่ายที่เริ่มมีท่าทางสั่นก๊วจากกลิ่นฟีโรโมนของเขา ก่อนจะเงยหน้ามองตรงไปยังห้องรับรองด้านในสุดที่ถูกปิดสนิทและมีแสงไฟจากด้านในลอดออกมาตามซอกประตู

“หลีก!” คาริซตะคอกเสียงแข็ง

ความโกรธผสมรวมความไม่พอใจต่างประดังประเดเข้ามาจนทำให้ร่างกายเริ่มเดือดรากับถูกไฟลุม มือใหญ่ดันไหล่พนักงานจนฝายนั้นเซเพื่อให้อยห่างออกไป ก่อนจะเร่งฝีเท้าตรงไปยังห้องรับรองห้องนั้น

การกระทำมั่วทะลุของทายาทตระกูลผู้ดีทำให้แขกที่นั่งอยู่ภายในร้านหันไปสนใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บ้างก็ชะเง้อคอมองตาม บ้างก็พากันไปยืนออกกันอยู่ตรงประตูทางเข้าห้องรับรองด้วยความอยากรู้อยากเห็น

โดยปกติแล้วเขาไม่ใช่คนใจร้อนและไม่มีการยาทเช่นนี้ แต่ความเป็นห่วงมากมายที่มีต่อเจ้าของดวงตาสีสวอย บวกกับความหงุดหงิดยามคิดว่านักระบำผู้นั้นจะต้องตกเป็นของใครคนอื่นมันทำให้ชายหนุ่มไม่สามารถทนต่อไปได้อีกแล้ว

คาริซเดินตรงเข้าไปด้านในเรื่อย ๆ เพียงแค่อีกไม่กี่ก้าวที่จะ

เดินไปหยุดอยู่ที่หน้าประตู จู่ๆ มันก็ถูกเปิดออกอย่างแรงจนคาริซชะงักงัน และมองไปยังชายสองสามคนที่กำลังหามร่างของ คริสเตียน กูเรียน ซึ่งสลบไสลไม่ได้สติออกมา ผู้คนที่ยืนมุงกันอยู่เห็นเหตุการณ์ก็เริ่มแตกตื่นและแสดงอาการหวาดกลัว

สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าบ่งบอกให้ทุกคนในที่แห่งนี้ได้รับรู้ว่า คริสเตียน กูเรียน ไม่ใช่คู่แข่งโชคชะตาของไฮยาซินธ์

คาริซแทบจะไม่ได้สนใจมันแม้แต่หน่อย ใครจะเป็นตายร้ายดียังไงก็ช่างในวินาทีนี้ เพราะเจ้าของนัยน์ตาสีฟ้านิ่งค้างไปเมื่อได้เห็นบุคคลที่อยากเจอมาตลอดหลายวัน ใบหน้าของนักระบำปริศนามีผ้าไหมบางบดบังครึ่งหน้าอย่างเคย...ก่อนที่ประตูจะปิดลง เพียงแค่วินาทีเดียวที่ได้สบดวงตาสีเขียวมรกต พีโรโมนโอเมก้าที่ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนน่าค้นหาไหลออกมาจากห้องก็ปะทะใบหน้าหล่อเหลาเข้าอย่างจัง

‘ยิ่งโอเมก้าที่เป็นคู่แข่งโชคชะตาแล้วด้วย หากเป็นฉันคงไม่มัวมาเสียเวลานั่งกระวนกระวายอย่างนี้หรอกค่ะ ฉันจะเอาเขามาให้ได้’

คาริซนึกถึงประโยคของเอริก้าซ้ำๆ อยู่ในหัว ก่อนจะใช้เวลานี้ที่ทุกคนซุกมุน่วนวายผลึกประตูเข้าไป แต่กลายเป็นว่าภายในห้องรับรองกลับไร้ผู้คน หลงเหลือเพียงกลิ่นหอมจางๆ เพียงเท่านั้น

นัยน์ตาคมกวาดมองไปทั่วห้อง แต่อยู่ๆ ก็หยุดชะงักไปเมื่อเหลือบไปเห็นบางสิ่งที่ตกอยู่บนพื้น คาริซไม่รอช้าก้มลงไปหยิบสิ่งนั้นขึ้นมาพิจารณา ปลายจมูกโด่งได้กลิ่นหอมดอกไฮยาซินธ์ที่ติดอยู่บนสร้อยเส้นนี้ ร่างสูงมอมสร้อยข้อเท้าเส้นเล็กที่ประดับร้อยด้วยกระดิ่งทองและอัญมณีมรกตในมือหนึ่งงนราวกับตกอยู่ในมนตร์สะกดโดยไม่ทันเห็นสายตาของใครบางคนที่ย่อมมองเขาอยู่ตั้งแต่แรก

ภาพของคาริซอยู่ในสายตาใครคนหนึ่งที่ยืนหลบอยู่นอกหน้าต่าง ใครคนนั้นระบายยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าสร้อยเส้นนั้นตกไป

อยู่ในมือชายหนุ่มดังที่คาดเอาไว้

เขาจากไปพร้อมกับเสียงกระดิ่งจากสร้อยข้อเท้าอีกข้างที่สั้น
ไหวและดังเป็นจังหวะไกลออกไปเรื่อย ๆ

ซีเอลหันไปมองทางประตูห้องของตัวเองที่ถูกเปิดเข้ามา
ความจริงแค่เสียงกระดิ่งที่ดังมาให้ได้ยินก็พอจะเดาได้แล้วว่าเป็น
ใคร เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มาหาด้วยชุดระบำเต็มยศก็ได้แต่
ยกยืม

“ไฉ่ เลิกงานแล้วหรอ”

เจ้าของนัยน์ตาสีมรกตแสดงท่าทีเบื่อหน่าย ก่อนจะเดินเข้า
มาหาเขาและทิ้งสะโพกพิงกับขอบหน้าต่าง

“ทุกวันนี้ฉันไม่ต่างอะไรจากพวกต้มตุ๋น”

ซีเอลมองเพื่อนสนิทที่มักจะปั่นด้วยประโยคอย่างเดิมทุกวัน
พลางปลดผ้าไหมบางที่ปกปิดใบหน้าเอาไว้ออกช้า ๆ

“ฉันอยากเป็นเพียงนักระบำที่ร่ายรำอย่างคนทั่วไป อยากใช้
ชีวิตปกติแบบไม่มีข้อแม้”

“อย่างนั้นแก็ควรหนีออกไปประเทศอื่น” ซีเอลพูดขณะมอง
ใบหน้างดงามหมดจดของเพื่อน

ซินเธียชำเลืองมองเบต่านัยน์ตาสีดำสนิทแวบหนึ่งก่อนจะ
ส่ายหน้าเบา ๆ แล้วหันไปมองทิวทัศน์สวยงามยามค่ำคืนของเมือง
คานีบาลเบื้องหน้าอย่างเหม่อลอย

“คุณนายซาลอตมีพระคุณต่อเรา แก็รู้”

ซีเอลนิ่งไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินประโยคนั้น นักระบำทุกคนที่
รู้ว่าคุณนายซาลอตซื้อตัวพวกเขาออกมาจากสถานที่สีเทาหรือที่
ชื่อ-ชายมนุษย์ แม้จะผิดกฎหมายทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย แต่ทุกคนต่างรู้
กันว่าหากไม่ได้คุณนายซาลอต ก็ไม่รู้ว่าป่านี้นจะถูกส่งตัวไปที่ไหน
จะดีหรือจะแย่กว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ไม่อาจรู้ได้ トラバได้ที่คุณนาย

ชาลอตยังไม่ขายพวกเขาต่อให้ใคร อย่างน้อยวันนี้ที่มีอาชีพ มีรายได้พอเลี้ยงชีวิต ยังสามารถลืมตาอ้าปากได้ ก็เป็นเพราะหล่อนที่ส่งเสียเลี้ยงดู หากมองในด้านของธุรกิจ นี่ก็เป็นเหมือนการลงทุน คุณนายชาลอตมองนักระบำของเธอเป็นสินค้าทำเงิน สุดท้ายต่อให้อยากทำหรือไม่อยากทำก็ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรอยู่ดี

แต่กับซินเธียนั้นค่อนข้างจะหนักกว่าคนอื่น ๆ เพราะคุณนายชาลอตรู้ว่าซินเธียแตกต่าง เขาทำเงินได้มากกว่านักระบำคนอื่นมากโข เธอคงไม่ปล่อยให้ซินเธียหลุดมือไปโดยง่าย นอกเสียจากซินเธียจะกลายเป็นอย่างโอเมก้าทั่ว ๆ ไป ไม่มีอะไรพิเศษ

“แล้วจะทำอย่างไรต่อไป”

“เหลือแค่ทางเดียวแล้ว”

เบต้าอย่างซิวเอลไม่ค่อยรับรู้ความยากลำบากของอัลฟ่าและโอเมก้ามากนัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกลิ่นฟีโรโมน คู่แข่งโชดชะตา การกัดคอ หรืออะไรก็ตาม ที่จริงเขาเคยหลงคิดว่ามันเป็นสิ่งวิเศษ แต่พอได้เห็นสิ่งที่ซินเธียต้องเผชิญมาตลอดก็นึกอยากขอบคุณที่ตัวเองเป็นเพียงคนคนหนึ่งที่ไม่สนใจ

“โลกนี้มีคนเป็นล้าน การที่จะได้พบคู่แข่งโชดชะตามันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ซินเธีย”

เจ้าของโบหน้าเรียวสวยหันกลับมามองเพื่อนสนิทอีกครั้ง เปลือกตาสีน้ำผึ้งหลุบกะพริบเบา ๆ จนเห็นแพขนตาางมองเรียงเส้นสวย ที่มุมปากเรียวเล็กสีหวานปรากฏรอยยิ้มจาง

“แกอาจได้ยีนขาวดีจากฉันในเร็ววันนี้ก็ได้ซิวเอล”

Chapter 3

สองวันต่อมา

ทั้งวันนี้คาริซยังอยู่กับงานที่บริษัทจนไม่มีเวลาปลีกตัวออกไปไหนตั้งแต่เช้าตรู่จนกระทั่งถึงเวลาเลิกงาน เอริก้าที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะประจำตัวมองไปที่นาฬิกาแขวนผนัง เมื่อเห็นว่าเลยเวลาเลิกงานมาหลายชั่วโมงแล้วจึงเดินไปเคาะกระจกที่ประตูห้องของคาริซก่อนจะเปิดเข้าไป

“คุณคาริซ ยังไม่กลับบ้านหรือคะ”

ทันใดนั้นคาริซก็รีบเก็บสร้อยข้อเท้าเส้นเล็กไว้ในกระเป๋าด้านหลังเสื้อของเธอ ก่อนจะกระแอมไอเบา ๆ

“มีธุระนิดหน่อย”

เอริก้าหันตามองคาริซอย่างรู้ทันเมื่อเห็นอีกฝ่ายรีบร้อนเก็บสร้อยปรีดาเข้ากระเป๋าเสื้อ ดูเหมือนว่าธุระที่ว่าจะจะเป็นธุระสำคัญเสียด้วย

วันก่อนสำนักข่าวหลายสำนักลงรูปคาริซที่โรงระบำตามিতทริจนเป็นที่พูดถึงไปต่าง ๆ นานาว่า เจ้านายของเธอจะอินกับวัฒนธรรม

ที่คาบิบาลมากเป็นพิเศษ หากให้เธอเดาละก็เจ้าของสร้อยเส้นนั้น คงไม่พ้นนักระบำคนหนึ่งเป็นแน่

“อีกสองวันเราต้องกลับเขาวาเรียนะคะ บริษัทของคุณเอลตัน อยากเข้ามาคุยเรื่องแบบของโรงงานที่ต้องขยับขยายค่ะ” เอริก้า ย้ำเตือนเจ้านายอีกครั้ง เพราะเธอรู้ว่าช่วงนี้จิตใจคาริซไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร

“ฉันว่าจะเลื่อนวันกลับ เดี่ยวบอกคารอนให้จัดการเรื่องนี้แทน คุณกลับก่อนเถอะ”

เอริก้าได้แต่พยักหน้าเบาๆ ก่อนจะเดินออกมา สิ่งที่ทำให้เธอแปลกใจเป็นอย่างมากคือเจ้านายของเธอให้อวสานให้น้องชายช่วยดูแลแทน ซึ่งเป็นหนึ่งสิ่งที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนัก

ก่อนหน้านี้พนักงานคนอื่นหรือแม้แต่เอริก้าเองก็พอเห็นวาทริซมีคนคุยอยู่บ้าง เพียงแค่เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ได้หวือหวา ด้วยบุคลิกที่ค่อนข้างจริงจังกับงาน ไม่ได้มีอารมณ์ขันเหมือนน้องชาย เขาถึงจนดูเย็นชา ทั้งยังเข้าสังคมไม่เก่งนัก จนบางครั้งดูเนิร์ดเกินไป ทำให้ชีวิตประจำวันของคาริซค่อนข้างน่าเบื่ออย่างที่หลายคนว่า พวกเหล่าชายหญิงรักสนุกที่ผ่านเข้ามาในชีวิตก็ค่อยๆ เจียบหายไปเอง

คาริซนั่งรอจนเอริก้าเดินออกจากห้องไปจึงติดต่อหาน้องชาย ฝ่าฝัด และไม่นานนักคนปลายสายก็กดรับด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

“ไงครับพี่ชาย”

“ฉันว่าจะเลื่อนวันกลับ ระหว่างนี้บริษัทที่เขาวาเรียนเขาก็จัดการไปเลยแล้วกัน ฉันติดธุระนิดหน่อย”

“ธุระที่ว่านี่คือไปนั่งดูระบำสินะ สำนักข่าวลงรูปพีเต็มไปหมด” คารอนพูดด้วยน้ำเสียงล้อเลียน

“คนนี่ว่าที่พีละไกหรือยัง สวยไหม”

เมื่อได้ยินคำถามจากน้องชายคาริซก็หุบสร้อยข้อเท้าสีทอง

ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เขามองสร้อยข้อเท้าที่ประดับด้วยอัญมณีสีเขียวในมือพลางคิดถึงเจ้าของใบหนังดงามแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ เพราะคำตอบของคำถามนั้นเขาเผชิญหน้ากับมันอยู่หลายคืนขนาดที่ว่ากินไม่ได้นอนไม่หลับ

“...”

ความเจ็บจากพิษายทำให้คารอนหัวเราะลั่น แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ทำให้คาริซสะทกสะท้าน เพราะความสนใจทั้งหมดไปอยู่ที่สร้อยสีทองตั้งแต่ผู้เป็นน้องชายถามถึงนักระบำผู้นั้นตั้งนานแล้ว อัลฟ้านัยน์ตาสีฟ้ามองสิ่งนั้นนิ่งงัน ไลน์วิ่งเบาๆ บนผิวอัญมณีเมื่อดงามอย่างใจลอย

“คารอน”

น้ำเสียงจริงจังจากคาริซทำให้ปลายสายที่หัวเราะอารมณ์ดีในทีแรกค่อยๆ เจียบลง

“เขาเป็นคู่แห่งโซคชะตาของฉัน”

คาริซมาถึงโรงระบำก่อนเวลาสองชั่วโมงตามที่ชายชราคนนั้นได้บอกเอาไว้เมื่อหลายวันก่อน เรียวขายาวก้าวไปต่อคิวตรงจุดขายตั๋วอย่างไม่มีรีรอ นัยน์ตาสีฟ้ามองอัลฟาชายแต่งตัวภูมิฐานคนหนึ่ง ในมือของคนผู้นั้นถือเงินปึกหนา มองดูคร่าวๆ คาดว่าราวๆ แสนยวนย่นให้แก่คุณลุงคนขายตั๊ก่อนจะเดินออกไป

“วันนี้มาเร็วนี้พ้อหนุ่ม”

คุณลุงกอดอกมองไปยังลูกชายตระกูลแอสวู้ดส์ที่ต่อคิวอยู่อย่างขี้อึมๆ แต่คาริซไม่ได้ทักทายอะไรกลับไป อัลฟาหนุ่มรอนจนกระทั่งมาถึงคิวของตัวเองถึงยื่นซองเงินหลายซองให้แก่อีกฝ่าย ซึ่งมันมากพอที่จะเรียกสายตาของผู้คนแถวนั้นให้หันมามอง

“สามแสนยวน”

คาริซเท้าแขนกับโต๊ะด้านหน้า นัยน์ตาสีฟ้าเปล่งประกายดุจัน

ออกมาแวบหนึ่ง ก่อนจะหยิบซองเงินอีกซองยื่นให้ชายชรา

“ส่วนนี้ของลุง ทำยังไงก็ได้ให้คืนนี้ผมได้เข้าไป”

คุณลุงคนขายตัวเล็กคิ้วม่งเงินซองนั้นในมือคนตรงหน้า พร้อมกับยกยิ้มมุมปาก ก่อนจะเอื้อมมือไปปรับของสีน้ำตาลนั้นมาถือไว้ และโยนเบา ๆ สองสามทีเพื่อวัดน้ำหนักจำนวนเงินที่อยู่ในซอง พอรู้สึกว่าน้ำหนักเป็นที่น่าพอใจก็ยกคิ้วให้อัลฟาหนุ่มเป็นนัย ๆ ว่าตนยินดีรับข้อเสนอ

“รอฟังข่าวดีล่ะพ่อหนุ่ม”

ผู้คนในโรงระบำต่างพุดถึงจำนวนเงินที่ทายาทคนโตของตระกูลแอชวู้ดส์ได้ทุ่มจ่ายไปในคืนนี้ ทำให้พวกเขาต้องเปลี่ยนความคิดที่มีต่ออัลฟาหนุ่มใหม่ เพราะบางที คาริซ แอชวู้ดส์ ก็ไม่ได้ใช้ชีวิตน่าเบื่ออย่างที่ใครว่า เขาอาจเป็นหนุ่มนักรักคนหนึ่งเลยก็ได้

สุดท้ายในคำคืนนี้ชายผู้โชคดียี่สิบได้เข้าชมระบำกลีอกก็ไม่ พลิกใจ คาริซไม่ได้สนใจเสียงกระซิบกระซาบนินทาในตอนนั้นเขาสนใจเพียงแค่สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นหลังจากนี้เท่านั้น เรียวขายาวก้าวตามหลังคุณลุงขยับไปหยุดอยู่ที่ประตูห้องรับรองห้องเดิมที่เขาเคยมาเมื่อสองวันก่อน

“ขอเตือนเรื่องกฎอีกครั้ง นักระบำผู้นี้ไม่ได้ขายเรือนร่าง เพราะฉะนั้นให้เกียรติไฮยาซินธ์ ห้ามแตะต้องเขา”

เมื่อคาริซพยักหน้าคุณลุงก็เปิดประตูห้องรับรองให้เข้าไปด้านใน ร่มสูงมองสำรวจไปเรื่อย ๆ ขณะเดินไปรอบ ๆ ห้อง ก่อนจะหันไปหาคุณลุงคนเดิมที่ยืนมองเขาอยู่ตรงประตู

“หวังว่าการแสดงจากไฮยาซินธ์จะสร้างความประทับใจให้แก่คุณ”

คาริซมองบานประตูที่ค่อย ๆ ปิดสนิท เขาเดินไปนั่งลงบนโซฟาตัวยาวสีแดงตรงกลางห้อง ภายในห้องนี้ตกแต่งอย่างหรูหรา

สมกับราคาที่ลูกค้าได้จ่ายไป พื้นปูด้วยกระเบื้องลายหินอ่อนขัดเงาแวบ บานกระจกรอบห้องเป็นกระจกทึบทรงสูงด้านบนโค้งมน ตรงมุมห้องทั้งสี่มุมมีเสาโรมันสีขาวที่สลักเป็นรูปทรงสวยงาม ด้านบนเพดานตรงกลางห้องมีแคนเดลิเยร์ที่ประดับด้วยเพชรห้อยระย้าลงมา

แสงจากแคนเดลิเยร์ค่อยๆ ถูกหริ่งให้เป็นแสงสลัว เหลือเพียงแสงไฟสีส้มจากเชิงเทียนที่ตั้งอยู่รอบห้องช่วยให้ความสว่างบรรยากาศในตอนนี้นำให้ร่างสูงเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นจนได้ยินเสียงมันดังก้องอยู่ในชุดเจน และไม่นานนักประตูก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง พร้อมกับกลิ่นหอมชวนให้หลงใหลไหลย้อยเข้ามาให้ได้เชยชม เสียงกระดิ่งอันเป็นเอกลักษณ์ของคนทีรอคอยค่อยๆ ดังเข้ามาทำลายความเงียบสงัด

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลามองไปยังร่างเล็กซึ่งสวมผ้าคลุมสีเข้มปกปิดลายสวยงามอย่างประณีตเอาไว้ ผ้าผืนนั้นคลุมตั้งแต่ศีรษะยาวลงมาจนถึงหน้าแข้ง มีเพียงข้อเท้าที่สวมเครื่องประดับสีทองโผล่พ้นออกมาให้เห็น

หัวใจคริซเริ่มต้นรัวอย่างบ้าระห่ำเมื่ออีกฝ่ายเดินมาหยุดยืนตรงหน้าและเริ่มปลดผ้าคลุมออกอย่างช้าๆ เผยให้เห็นเรือนร่างสวยงามที่ปกปิดเอาไว้ด้วยเสื้อตัวเล็กจิ๋วที่แทบจะปิดอะไรไม่ได้เลยเสียด้วยซ้ำ ทางเกงผ้าสีอ่อนก็มีเนื้อบางเบาพลั่วไหวไปตามลมจนอดที่จะจินตนาการถึงสรีระภายใต้เสื้อผ้าพวกนั้นไม่ได้

เขาพยายามข่มความรู้สึกบางอย่างภายในที่เริ่มร้อนระอุ มือหนากำเข้าหากันแน่นอย่างทรมาน ยิ่งเวลาที่ร่างบางก้มตัว ยอดอกสีอ่อนทั้งสองข้างที่ประดับด้วยจิวทรงกลมสีทองวิบวับก็ดึงดูดความสนใจของเขาได้เป็นอย่างดีจนไม่อาจละสายตา เอวเล็กคอดกั๊วไร้สิ่งใดปกปิดมีเพียงสร้อยคล้องเอวซึ่งร้อยติดไปกับจิวสะดือ เน้นให้เห็นกล้ามเนื้อหน้าท้องของคนใช้ร่างกายฝึกฝนอยู่เป็นประจำที่สวยงาม

กำลังพอดีโดดเด่นขึ้นมา

ร่างสูงหายใจสะดุดไปจังหวะหนึ่งยามได้สบตาร่างเล็กอีกครั้ง นัยน์ตาสีเขียวมรกตคู่นั้นกำลังเปล่งประกายลือแสงไฟระยิบระยับ ยิ่งกว่าอัญมณีเม็ดใดที่เคยเห็น แม้จะหงุดหงิดกับผ้าที่บดบังใบหน้า ส่วนล่างของอีกฝ่ายอยู่บ้าง แต่อารมณ์ปั่นป่วนก็สงบลงโดยพลัน เมื่อเจ้าของกลิ่นดอกไฮยาซินธ์เริ่มเขย่าแทมบูริน

ภายในห้องที่เคยเงียบสงัดก้องกังวานไปด้วยจังหวะดนตรี คลอเคล้าไปกับเสียงกระดิ่งยามที่ร่างเล็กเริ่มร่ำรำ ชินเรียมหมุนตัว เป็นวงกลม ใช้เรือนร่างวาดลวดลายไปกับเสียงเพลงอย่างอ่อนช้อย และพลิ้วไหว โดยที่จับจ้องไปยังร่างสูงที่นั่งอยู่บนโซฟากลางห้อง อย่างไม่ละสายตา

ชินเรียมแค่อยากจะมีองให้เห็นกับตาว่าอีกฝ่ายไม่ได้สลับไป เหมือนคนอื่น และสุดท้ายเจ้าของใบหน้าดังามก็แอบลอบยิ้มเมื่อ เห็นว่าลูกค้าคนสำคัญของตนกำลังลูบยีนและเดินเข้ามาใกล้

ร่างเล็กแสวงไม่สนใจ ทำเพียงเขย่าแทมบูรินในมือและหมุน ตัวร่ำรำต่อไป แต่แล้วอยู่ๆ นักระบำที่ร่ำรำทำเพลงมาตลอดชีวิต ก็เกิดเสียหลัก สะดุดบางสิ่งที่มองไม่เห็นเข้าไปซบออกกว้างพอดีบพอดี ขณะเดียวกันนั้นผ้าไหมบางที่ปกปิดใบหน้าบางส่วนเอาไว้ก็หลุด ออกได้จังหวะราวกับตั้งใจ

ชินเรียมรีบวาดแขนเรียวโอบรอบลำคอหนาเป็นที่ยึด เจ้าของ ใบหน้าดังามแสวงทำเป็นตกใจ แต่พอได้มองใบหน้าหล่อเหลา ใกล้ๆ นัยน์ตาสีเขียวก็ทอประกายเจิดจ้า

“สวัสดีครับ คุณคู่แห่งโชคชะตา”

ชินเรียมขออนุญาตอัลฟารูปงามพร้อมกับไล่ปลายนิ้วเบาๆ ที่ผิวบริเวณหลังคอหนา ทั้งยังบดเบียดร่างกายเข้าไปแนบชิดอย่าง ยั่วเย้า ระยะห่างอันน้อยนิดทำให้เขารับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อนที่ เป่ารดบริเวณข้างแก้ม รวมถึงกลิ่นไม้ซีดาร์จากตัวอีกฝ่ายที่ลอยฟุ้ง

ออกมา

ท่ามกลางแสงไฟสลัว คาริซรู้สึกดวงตาเรียวสวยคู่นั้นดู
เย้ายวนอย่างน่าประหลาด ปลายจมูกโด่งรับกับริมฝีปากบางเนียน
สีอ่อนที่กำลังยกยิ้มส่งมา ทำให้คาริซได้แต่กลืนน้ำลายอีกใหญ่

“จะมองกันแบบนี้ทั้งคืนหรือครับ” ร่างเล็กถามเมื่อเห็นว่า
อีกฝ่ายเจียบไป ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเขายืนตัวเกร็ง
กำมือแน่น ไม่แม้แต่จะต้องตัวเองเลยสักนิด

‘อัลฟาตระกูลผู้ดีมักควบคุมตัวเองได้อย่างเป็นเลิศจริงๆ
สินะ’

ร่างเล็กทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ก่อนถอยห่างออกมาก้าวหนึ่ง ใช้ปลาย
นิ้วเกี่ยวไปที่เสื้อของลูกค้าคนสำคัญ และออกแรงดึงเบาๆ ใ้ร่าง
สูงเดินตามมา คาริซก้าวเดินตามแรงดึงนั้นไปอย่างล่องลอย ขณะที่
ที่ยังจ้องมองไปที่คนงามตรงหน้าไม่วางตาเหมือนตกอยู่ในภวังค์
อาการนั้นทำให้ชินเรียยกยิ้มอย่างพอใจ

คาริซได้พิสูจน์แล้วว่าดอกไฮยาซินธ์คือความงามในความ
อันตรายอย่างแท้จริง นอกจากมีกลิ่นหอมเย้ายวนแล้วยังซู่ซ่อหวาน
ล่อลวงให้หลงไหล

พลัก!

ร่างสูงมีสติอีกครั้งตอนถูกผลักให้นั่งลงไปบนโซฟาอย่างแรง
คาริซกระแอมไอแก้แค้นสองสามทีก่อนจะแนะนำตัว

“คาริซ แอชวู้ดส์ ขอโทษที่เสียมารยาทไม่ได้แนะนำตัวก่อน”

“ไม่เป็นไรครับ”

ใบหน้างดงามปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนเจ้าของรอยยิ้มนั้น
จะทรุดตัวนั่งลงบนตักแกร่งโดยไม่ได้ขออนุญาต แขนเรียวเล็กตัววัด
โอบรอบลำคออีกฝ่ายเอาไว้หลวมๆ เคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้และ
กระซิบแผ่วเบาที่ข้างหู

“เราชินเรีย”

คาริซกัดฟันกรอดหลับตาแน่นเมื่อรู้สึกได้ถึงกลิ่นหอมชวนเคลิบเคลิ้ม และลมหายใจอุ่นที่เป่ารอบบริเวณลำคอ

“ฉันไม่ควรโดนตัวเธอ”

“คุณลุงบอกอย่างนั้นสินะครับ แต่ที่จริงแล้วคุณก็ได้โดนตัวเรานี่ เป็นเราที่โดนตัวคุณเอง”

ร่างเล็กพุดกลิ้งหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ยิ่งพอเห็นอีกฝ่ายเบนหน้าหนีและพยายามหลบสายตา ก็ยิ่งอยากแกล้ง จึงใช้มือเรียวเล็กจับใบหน้าอีกฝ่ายให้หันกลับมามอง

“คุณไม่มองเราเลย เสียใจจัง เราตั้งใจใส่ชุดนี้มาหาคุณเลยนะ” ชินเรียแกล้งพุดด้วยน้ำเสียงน้อยใจ ทั้งยังทำหน้าบูดบึ้งและส่งตาละห้อยไปให้

คาริซเหลือบมองร่างเล็กแวบหนึ่ง ทันใดนั้นก็ซ่อนตัวอีกฝ่ายขึ้นและวางลงที่พื้นที่ว่างข้างๆ ตัว ก่อนจะเอื้อมไปหยิบผ้าคลุมสีเข้มของเจ้าตัวที่หล่นอยู่บนพื้นขึ้นมาคลุมพาดไว้ที่ไหล่เล็ก ที่จริงไม่มีอัลฟาคนไหนไม่ชมชอบยามีได้ชื่นชมคนงามใกล้เคียงๆ แน่แน่นอนว่าคาริซชอบมัน แต่นั่นเป็นเพราะเขาอยากให้เกิดริตชินเรีย

“คุณนี่แปลกจริง ปกติมีแต่คนชอบให้เราถอด”

ชินเรียยอมกระชับผ้าคลุมไว้แต่โดยดี หากเป็นคนอื่นคงคิดว่าถูกรังเกียจแล้วเป็นแน่ แต่พอเป็นคาริซ กลับกลายเป็นว่าผู้ชายแบบนี้ก็ดูเร้าใจไปอีกแบบ

“วันก่อนเธอทำมันหล่นไว้” คาริซยื่นของในมือคืนให้ร่างเล็ก

ดวงตาริยวสวยเบิกกว้าง แสงสว่างทำมือป้องปากกรวกับตื่นเต้นดีใจ ก่อนจะรีบหยิบมันขึ้นมาดูใกล้ๆ

“ตายจริง ตอนแรกคิดว่าโดนขโมยไปเสียแล้ว สร้อยเส้นนี้ราคาแพงมาก หากทำหายไปละก็ต้องหาเงินมาชดเชยให้คุณนายชาลอตบานเบอะแน่ๆ ขอคุณนะครับ เป็นเพราะเราที่ไม่ทันระวัง ดุชิเดือร่อนคุณต้องนำมาคืนถึงนี่”

ชินเรียทำเป็นถอนหายใจออกมาเหมือนโล่งอก ก่อนที่ดวงตาสุกใสจะประกายความเจ้าเล่ห์ออกมา

“คนดีอย่างคุณต้องมีสิ่งตอบแทน เราให้อะไรกับคุณดีนะ” ร่าเงเล็กทำท่าขบคิดเล็กน้อยพลางเหลือบมองท่าทีของอีกฝ่าย

“ความจริงฉันแค่อยากรู้จักเธอ”

ดวงตารีบหรี่มองไปที่ร่างสูงอย่างจับผิด ชินเรียได้ยินประโยคแบบนี้มาจากคนมากหน้าหลายตานับไม่ถ้วน ซึ่งคนพวกนั้นก็หวังแค่ความสัมพันธ์ทางกายเพียงเท่านั้น

แต่น่าแปลกที่พอประโยคนี้ออกมาจากปากของคนตรงหน้าแล้วเขารู้สึกว่ามันแตกต่างออกไป

โอเมก้าผู้มีใบหน้างดงามแยมยิ้มออกมาอย่างซุกซนก่อนจะเขยิบตัวเข้าไปใกล้

“ฟังดูน่าสนใจ แต่เราจะทำความรู้จักกันด้วยวิธีไหนดีนะ...”

ระยะห่างที่น้อยลงระหว่างพวกเขาทำให้ร่างสูงมีท่าทางเขินอายจนใบหูแดงก่ำ ชินเรียเห็นอย่างนั้นก็รู้สึกอยากแกล้งขึ้นมาจึงค่อยๆ เคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้จนริมฝีปากแทบจะสัมผัสกับใบหูของอีกฝ่าย

“เขาว่า ‘เรื่องอย่างว่า’ จะช่วยให้สนิทกันเร็วขึ้น...คุณว่าอย่างไร”

คาริซกลืนน้ำลายอีกใหญ่เมื่อได้ยินเสียงกระซิบแหบพร่าที่ข้างหู ชินเรียค่อยๆ ไข่ปลายนิ้วไล่ไปที่หน้าท้องแกร่ง เมื่อรับรู้ถึงลอนกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยและความแข็งแรงของอีกฝ่ายได้ชัดเจนก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจเหมือนเด็กน้อยเวลาเจอของเล่นถูกใจ

คาริซคว้าหมับที่ข้อมือเล็กทันทีที่เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังเคลื่อนตัวลงไป ชินเรียหัวเราะเบาๆ และยอมขยับตัวถอยห่างออกมา

“ฉันอยากรู้จักเธอมากกว่านี้ ไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นอย่างเดียว”

ร่างเล็กไขว่ห้างและเท้าคางมองใบหน้าคมคาย ดวงตาเรียว
จ้องเข้าไปในนัยน์ตาสีฟ้าที่ดูสงบเยือกเย็นนั้นด้วยสายตาทะเยอเยียม
‘หากน้ำแข็งเยือกเย็นในดวงตาคู่นั้นถูกละลายจนหมดสิ้น จะ
เร้าร้อนขนาดไหนกันนะ’

บรรยากาศรอบตัวเงียบลงจนได้ยินเสียงลมหายใจของพวกเขาทั้งคู่ พอชินเรียวเงียบไป คาริซึกิชำเลื่องมองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อน
จะเสมองไปทางอื่นเมื่อเห็นสายตาที่มองมา

“อย่างแรก ฉันอยากเจอเธอที่อื่นที่ไม่ใช่ที่นี่”

“ชวนเราเดดเธอ” ชินเรียวแสวงถามราวกับไร้เดียงสาในขณะที่
ที่แววตาแฝงไปด้วยรอยยิ้มร้าย “ความจริงคุณเพิ่งมาอยู่ที่นี่ไม่นาน
ให้เราพาคุณชมเมืองตอบแทนที่คุณนำสร้อยเส้นนี้มาคืนให้ ดีไหม
ครับ”

“แล้วกลิ่นของเธอ?”

“กลิ่นอันตรายพวกนั้นมีเฉพาะตอนกลางคืน ส่วนใหญ่จะมี
แค่เวลาที่เรากำลังตั้งใจหรือจดจ่อกับอะไรมาก ๆ เราจะไม่มีความ
ควบคุมกลิ่นของตัวเอง อย่างเช่นตอนเรารายร่ำระบ่ำก็อา”

“หากใครเห็นเธอเข้า จะไม่เป็นอันตรายกับเธอใช่ไหม?”

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ เราแทบจะใช้ชีวิตได้เกือบปกติ อีก
อย่างไม่มีใครรู้ว่าเราคือไฮยาซินธ์...เรานะ ไม่เคยเปิดหน้าให้ใครเห็น
หรอกนะ”

ชินเรียวพูดด้วยเสียงเอื่อยเอื่อยชวนเคลิบเคลิ้มพลางโน้ม
ใบหน้าเข้าไปใกล้

“แต่คุณเห็นแล้ว...ชอบหรือเปล่าครับ”

ฝ่ามือเล็กทั้งสองข้างวางแนบลงที่อกแกร่งแล้วไล่ขึ้นไปทาบ
กว้าง ก่อนจะรั้งใบหน้าหล่อเหลาให้ยับเข้ามาใกล้ ในขณะที่นัยน์ตา
สีมรกตหลุมบ่อริมฝีปากของอีกฝ่าย

กลิ่นหอมเย้ายวนของดอกไม้ยามค่ำคืนแผ่ลอบโอบล้อมร่าง

สูงเอาไว้อย่างจงใจ เงามของทั้งสองร่างที่สะท้อนบนพื้นห้องค่อยๆ ขยับเข้าหากันอย่างช้าๆ แสงไฟริบหรี่และเปลวเทียนช่วยกระตุ้นบรรยากาศความโหยหาระหว่างพวกเขาให้ก่อตัว

อัลฟาหนุ่มที่พยายามให้เกียรติอีกฝ่ายมาตลอดกำลังพ่ายแพ้ กลิ่นหอมนั้นกำลังมอมเมาให้เขาไร้ซึ่งสติสัมปชัญญะและตกอยู่ในห้วงภวังค์อีกครั้ง มือหนาดึงผ้าคลุมของอีกฝ่ายออกไปให้พ้นทาง ก่อนจะรังสะโพกเล็กให้ขยับมานั่งเกยอยู่บนตักและโอบกอดร่างตรงหน้าไว้หวลวมๆ

ซินเธียค่อยๆ หลับตาลงรอรับสัมผัสจากอีกฝ่าย ริมฝีปากยกยิ้มและเผยอเล็กน้อยเมื่อรับรู้ถึงลมหายใจอุ่นๆ คลอเคลียอยู่ที่ข้างแก้ม

ก็...

ทั้งซินเธียและคาริซริบหันไปมองทางประตูที่ถูกกระแทกเบาๆ จากใครบางคนด้านนอก เหมือนกำลังเตือนว่าเวลาใกล้จะหมดลงแล้ว ดวงตาเรียวสวยเบิกกว้างและได้สติขึ้นมาเมื่อนึกได้ว่าตอนนี้พวกเขาใช้เวลาด้วยกันไปเกือบจะสองชั่วโมงแล้ว

“คุณอยู่ในนี้นานจนคนข้างนอกเริ่มผิดสังเกต หากมีใครรู้ว่าคุณเป็นคู่แห่งโชครชะตาของเราตอนนี้คงไม่ดีนัก”

ซินเธียลุกขึ้นจากตักอีกฝ่ายอย่างเร่งรีบ ก่อนจะก้มลงไปหยิบผ้าคลุมของตัวเองที่ตกอยู่บนพื้นมาสวมไว้ดังเดิม

“อย่างนั้นฉันจะไปก่อน”

“คุณปีนออกทางหน้าต่างได้ไหม เดี่ยวทางนี้เราจัดการต่อเอง”

คาริซพยักหน้าและรีบลุกเดินไปทางหน้าต่างก่อนจะเปิดบานกระจกขึ้น แรงลมจากด้านนอกพัดเข้ามาในห้องจนเปลวเทียนดับมิดลง มีเพียงแสงริบหรี่จากเซนเดอเลียร์บนเพดานกลางห้องที่พอให้เห็นเจ้าของดวงตาสีมรกต

“พรุ่งนี้จะไปปรับที่บ้าน”

เสียงทุ้มทึบทั้งซ้าย ก่อนชายหนุ่มจะป็นออกนอกหน้าต่างไป พอดีกับที่ประตูถูกเปิดเข้ามาอย่างแรง

หญิงร่างท้วมอายุราว ๆ สี่สิบกว่าเดินเข้ามาภายในห้อง เธอสวมชุดกระโปรงสีม่วงยาวถึงข้อเท้าซึ่งตกแต่งด้วยผ้าลูกไม้ ผมหักศกสีแดงยาวประป่า บนศีรษะสวมหมวกตาข่ายราคาแพงอย่างคนตระกูลผู้ดี

นัยน์ตาสีดำสนิทค่อย ๆ มองสำรวจไปรอบห้อง “ลูกค้าไปไหน”

ร่างเล็กยักษ์ไหล่เหมือนไม้ไผ่ใจและกลอกตามองบน ก่อนจะชี้ไปทางหน้าต่างที่ถูกเปิดไว้พร้อมกับตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเปื้อนอาย

“เขานี้ออกไปแล้ว พวกปอดแหกนะ”

ความมิดมิตยามราตรีทำให้ผู้คนต่างหลับใหล แต่มีเพียง ร่างเล็กของใครคนหนึ่งที่ยืนมองท้องฟ้ายามค่ำคืนอย่างเงียบสงบ ชินเฉียวเท้าแขนกับขอบหน้าต่างที่เปิดรับสายลมเย็น ดวงตาเรียวสวยทอดไปเบื้องหน้า มองแสงไฟจากตึกกรมบ้านช่องที่ค่อย ๆ ดับลง

“เขาคือทายาทคนโตของตระกูลแอสวู้ดส์”

เมื่อได้ยินดังนั้นชิเอลก็หันไปมองเพื่อนสนิทด้วยสายตาเรียบนิ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้แล้วเอนหลังพิงกับขอบหน้าต่าง

“ผู้คนในประเทศเซวาเรียมีแต่คนหัวสมัยใหม่ พวกเขาไม่นิยมกตถอกันแล้วนี่”

“ฉันรู้ เพราะแบบนี้จึงต้องค่อยเป็นค่อยไป ความจริงรู้จักกันมากกว่านี้หน่อยก็ดี เพราะไม่ว่าความสัมพันธ์จะลงเอยอย่างไร สุดท้ายเราก็จะมีพันธมิตรกันไปตลอดชีวิต ฉันไม่อยากจะรีบเร่งเพื่อพบกับความเลวร้ายต่อหรือคนนะ”

Chapter 4

เจ้าของใบหนังดงามแถมยิ้มอย่างพอใจเมื่อมองผ่านหน้าต่างไปเห็นอัลฟาร่างสูงโปร่งเจ้าของรถคันหรูที่กำลังลงจากรถปลายนิ้วเรียวกะเป็นจังหวะเบาๆ ที่ขอบหน้าต่างของห้องนอนอย่างอารมณ์ดี วันนี้คาริซไม่ได้ใส่ชุดแต่งตัวเนี้ยบอย่างทุกวัน แม้จะดูแปลกตาไปบ้างแต่ก็ดูดีไม่น้อย

คาริซรับรู้ถึงสายตาบางคู่ที่จ้องมองมาตั้งแต่ก้าวลงจากรถ เขาจึงเงยหน้าขึ้นไปมองทางหน้าต่างห้องนอนบนชั้นสองของตึก ทำให้คนที่แอบลอบมองอยู่ส่งเสียงหัวเราะคิกคักเพราะถูกจับได้

“คุณรอตรงนั้นแหละ เดี่ยวเราลงไป”

คาริซมองร่างบางที่วิ่งหายไปจากบริเวณหน้าต่าง และหลังจากนั้นไม่นานนักประตูไม้ที่ชั้นล่างก็ถูกเปิดออกพร้อมกับโคมไฟตัวเล็กที่เดินมาและส่งยิ้มหวานมาให้ วันนี้ซินเรียแต่งตัวแปลกตาต่างไปจากทุกครั้งที่เคยเจอ แม้ไม่ได้สวมชุดนักกระบำอย่างเคย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายดูน่ามองน้อยลงไปเลยสักนิด

เวือนผมสีดำยาวเงางามตัดเป็นลอนคลายๆ บนศีรษะคลุม

ด้วยผ้าโปร่งสีขาวผูกเป็นโบเอาไว้บริเวณท้ายทอย ปล่อยให้ชายผ้า และเส้นผมปลิวไสวไปตามสายลม ลี้ออกกว้างที่ชินเรียสวมเผยให้เห็นลำคอระหงและช่วงไหล่ปลาร้าที่ดูเย้ายวนอย่างน่าประหลาด

“โป๊”

คาริซกระแอมไอน้ำในลำคอเบา ๆ เพื่อให้ชินเรียรู้ตัว ก่อนจะรีบเบนสายตาไปทางอื่นเมื่อเห็นว่าคอเสื้อของอีกฝ่ายกว้างเสียจนเห็นยอดอกสีหวานที่ประดับห่วงจิวสียทอง แต่มีหรือโอเมก้าตัวเล็กจะใส่ใจ ชุดนี้ถือว่าเรียบร้อยที่สุดในตัวแล้วต่างหาก

“ก็เราตั้งใจใส่มาให้คุณดูนี่นา...คิก ๆ ไม่แกล้งแล้ว ๆ” ชินเรียพูดด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ พร้อมกับจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่

“รอนานหรือเปล่า”

“ไม่ครับ เราเพิ่งกลับจากโรงระบำ”

“ตอนกลางวันเธอก็ทำงานหรือ”

“กลางวันเราก็ไปเล่นดนตรีเหมือนกับนักระบำคนอื่น ๆ นี่แหละครับ...ว่าแต่วันนี้คุณดูดีจังเลยนะ” ชินเรียพูดก่อนจะเริ่มใช้สายตาสำรวจอีกฝ่าย

นัยน์ตาสีมรกตค่อย ๆ มองต่ำลงมาที่แผงอกกว้าง พอเห็นเสื้อเชิ้ตสีเข้มที่ปลดกระดุมสองเม็ดบนเอาไว้จนเห็นไรขนอ่อน ๆ บริเวณหน้าอกคนงามก็แหม้มยิ้มออกมาอย่างซุกซน ก่อนจะค่อย ๆ ข้อนตามองแล้วก้าวเข้าไปใกล้ ๆ

คาริซมองทำทางนั้นอย่างไม่เข้าใจ แล้วก็ต้องชะงักไปครู่หนึ่งเมื่ออยู่ ๆ ฝ่ายมีอนุ่มก็วางแนบลงมาสัมผัสที่หน้าอก ก่อนที่อีกฝ่ายจะเคลือนโบหน้าเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ โขยมา ร่างเล็กเขย่งและค่อย ๆ โน้มโบหน้าเข้าไปใกล้โบหูก่อนจะส่งเสียงกระซิบแผ่วเบา

“คุณเช็กซีแบบนี้ เราหวงแยะ”

ร่างสูงรีบตีหน้าขมแล้วผละออกมาก่อนจะเดินหนี ทำที่เป็น

ไม่สนใจ ใบหูที่แดงก่ำนั้นทำให้ร่างเล็กหัวเราะคิกคัก แต่ก็ต้องรีบ
กลั้นขำเมื่ออีกฝ่ายหันมามองดู ๆ

“รีบไปได้แล้ว”

“บ่ายวันนี้อากาศกำลังดี เราเดินเท้ากันดีกว่าครับ”

ซินเธียจูงมืออีกฝ่าย พาเดินลัดเลาะไปตามตรอกซอย

เล็ก ๆ ผ่านตึกกรมบ้านช่องที่ก่อสร้างด้วยอิฐและประดับตกแต่งด้วย
กระเบื้องโมเสกหลากสีสัน สลับกับลวดลายแกะสลักงดงามตามสไตล์
อาหรับแบบตะวันตก อันเป็นเอกลักษณ์ของคานีบาล

คาริซได้แต่ปล่อยให้คนตัวเล็กเดินจูงมือตัวเองไปเรื่อย ๆ เมื่อ
เห็นอีกฝ่ายดูกระตือรือร้น แนะนำสถานที่ต่าง ๆ ให้เขาอย่างอารมณ์
ดี

“ฉันได้ยินเสียงดนตรี”

“ใช่ครับ วันนี้มีขบวนพาเหรด คนค่อนข้างพลุกพล่าน เราจะ
พาคุณไปที่เงียบ ๆ” ซินเธียหันไปบอกก่อนจะเร่งฝีเท้าเดินนำขึ้น
บันไดไปเรื่อย ๆ

บันไดหนีไฟที่สร้างเอาไว้ด้านนอกอาคารนำพาพวกเขาขึ้นมา
ยังชั้นดาดฟ้าของอาคารสูงแห่งหนึ่ง แสงอาทิตย์และทิวทัศน์ด้าน
หน้าถูกบดบังด้วยผ้าเก่า ๆ ผืนใหญ่ที่ขึงกันปิดทังเอาไว้ ซินเธีย
ค่อย ๆ เลิกผ้าผืนนั้นขึ้น แสงสีส้มจากดวงอาทิตย์ที่ถูกบดบังในทีแรก
สาดส่องมากระทบร่างของพวกเขาได้ขึ้นมาตั้งแต่ปลายเท้าจนถึง
ใบหน้า แสงลมที่พัดเอาความเย็นขึ้นจากทะเลเซเลซีโกรกเข้ามา
ปะทะใบหน้าเป็นระลอก จนคาริซต้องยกมือขึ้นมาบังเอาไว้ก่อนจะ
หันไปมองคนข้าง ๆ ที่กำลังเดินนำขึ้นไปข้างหน้า

ร่างเล็กเดินไปหยุดตรงขอบรั้วของดาดฟ้าและมองลงไปด้วย
ล่าง พอเห็นว่าขบวนพาเหรดของงานเทศกาลกำลังใกล้เข้ามาก็รีบ
หันไปเรียกร่างสูงที่ยืนมองเขาอยู่ให้รีบตามมา

“มาตรงแฉนี้สิครับ มุมนี้สวยที่สุดในคานินาเลยนะ”

ยามที่ซินเรียหันมานั้น แสงดวงอาทิตย์สาดส่องกระทบใบหน้า เรียวเล็กที่ประดับด้วยรอยยิ้ม เส้นผมสีดำขลับเจือไปด้วยแสงสีส้มอ่อนที่สะท้อนลงมากำลังปลิวไสวไปกับสายลม คาริซได้แต่ยืนมองภาพตรงหน้านิ่งงันราวกับบรรยากาศโดยรอบค่อยๆ ดับแสงลง มีเพียงร่างเล็กที่เจิดจ้าอยู่ท่ามกลางความมืดนั้น

คาริซรู้แล้วว่าที่จริงแล้วสิ่งสวยงามที่สุดของคานินาเลไม่ใช่ทิวทัศน์ตรงหน้าอย่างที่ซินเรียเข้าใจ

ชายหนุ่มก้าวเดินตรงไปหาร่างบางซำๆ ก่อนจะเท้าแขนกับขอบดาดฟ้าและหันไปมองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย

ซินเรียเป็นคนที่มีเครื่องหน้าได้รูปสวย ดวงตาเรียวเล็ก ปลายจมูกโด่งรับกับริมฝีปากสีอ่อนที่ติดกับผิวสีแทนดูสุขภาพดี เส้นผมยาวสีดำกำลังปลิวไปตามแรงลมที่พัดผ่านจนกลิ่นหอมของดอกไม้อ่อนๆ ไชยเข้ามาปะทะที่ปลายจมูก

“เธอรู้จักที่นี่เป็นอย่างดี”

“นั่นเป็นเพราะเราเกิดและเติบโตที่นี่” ร่างเล็กตอบด้วยท่าที่สบายๆ โดยที่ไม่ได้หันไปมองอีกฝ่าย ดวงตาเรียวสวยยังคงจับจ้องไปยังขอบวนพาเหรดด้านล่าง “ตั้งแต่จำความได้ เราถูกคุณนายชาลอตซื้อตัวมาตั้งแต่ยังเล็ก”

“แล้วพ่อแม่ของเธอ?”

“เราไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับครอบครัวเลยสักนิด เราจำได้เพียงว่าตอนนั้นชาวเมืองคานินาเลเชื่อว่าในรอบร้อยปี จะมีเด็กหญิงที่เกิดในคืนดวงจันทร์เต็มดวงทอแสงสว่างครองฟ้ารัตติกาล แสงจันทร์มีพลังยั่วเย้าให้เกิดอารมณ์พิศواسลึเนหา คนผู้นั้นเหมาะสมที่จะเป็นผู้สืบทอดกระบี่ปากลิอา บุคคลที่งดงามแต่อันตราย”

“แต่เธอไม่ใช่ผู้หญิง”

“โอเมก้าชายมีความใกล้เคียงกับผู้หญิงมากที่สุด คุณนาย

ชาลดอตเลยให้เราไว้ผมยาวเพราะเชื่อนั่นคือสัญลักษณ์ของสตรี และให้เราสืบทอดการร้ายรำลึกอาเพื่อสรรเสริญเทพอะกลาเอีย¹เทพที่ชาวคานินาลนับถือ”

โอเมก้านัยน์ตาสีมรกตหันไปมองคาริซและจ้องมองเข้าไปในดวงตาของเขา คาริซดูเป็นผู้ชายที่ดีและเป็นสุภาพบุรุษสมกับที่เติบโตมาในตระกูลชั้นสูง ทั้งยังมีรูปร่างดีและใบหน้าหล่อเหลาในแบบที่สามารถดึงดูดผู้คนได้ไม่ยาก ความรู้สึกบางอย่างที่ไม่อาจอธิบายได้เริ่มก่อตัวขึ้น ในอกยิ่งสั่นไหวเมื่อได้เห็นภาพตนเองสะท้อนอยู่ในแววตาสีฟ้าคู่นั้น

“คุณดูไม่ได้สนใจขบวนพาเหรด”

เมื่อโดนทักร่างสูงรีบกระแอมไอในลำคอและหันไปมองขบวนพาเหรดด้านล่าง ทำให้ชินเรียหลุดหัวเราะออกมาพริตใหญ่ ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้และหันหลังฟังกับขอบดาตฟ้า ขณะที่ยังมองร่างสูงไม่วางตา

“หากสนใจเรามากกว่าพาเหรด ครั้งหน้าเรานัดกันที่ห้องของคุณดีไหม”

เสียงเอื่อยเอื่อยชวนเคลิบเคลิ้มนั้นทำให้คาริซคล้ายกับสูญเสียการรับรู้ไปชั่วขณะหนึ่ง นัยน์ตาสีฟ้าจับจ้องริมฝีปากเรียวบางที่ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ คาริซกลืนน้ำลายหนักลงด้วยความยากลำบากก่อนจะเคลื่อนไหวใบหน้าเข้าไปหาอีกฝ่ายเรื่อยๆ จนกระทั่งรู้สึกถึงกลิ่นหอมเย้ายวนจากกายเล็ก

ระยะห่างระหว่างพวกเขาค่อยๆ ลดลงจนต่างฝ่ายต่างรู้สึกได้ถึงลมหายใจที่รินรดอยู่ข้างแก้ม ริมฝีปากเด็กเผยอเล็กน้อยดูน่าหลงใหล ดวงตาเรียวสวยแฝงไปด้วยรอยยิ้มยามที่ได้ลอบมองใบหน้าหล่อเหลาในระยะใกล้

¹ เทพีอะกลาเอีย Aglaea หรือ ความงาม

“คุณไม่ได้สนใจพาเหรดจริง ๆ ด้วย”

ก่อนที่ริมฝีปากของพวกเขาจะได้สัมผัสกัน เสียงของซินเรียก็เรียกสตรีร่างสูงที่เตลิดหายไปให้กลับมาอีกครั้ง คาริซริบผละห่างออกมา ทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“พระอาทิตย์ตกแล้ว ไปที่อื่นกันเถอะ”

พวกเขาเดินมาเรื่อย ๆ จนถึงถนนสายหนึ่งของคานิบาลที่สว่างไสวที่สุดในราตรีนี้ สถานที่แห่งนี้มักจะมีเหล่าฉนิพมารวมตัวกัน และล้อมวงกันร้องเพลง ตีไม้ด้าเพลิดเพลินไปกับบรรยากาศยามค่ำคืน

คาริซมองไปรอบ ๆ อย่างไม่ค่อยมั่นใจ ที่นี่เป็นถนนสายเล็ก ๆ ไม่ได้ยาวมาก หากเดินตรงไปจนสุดจะเป็นทางตัน สภาพแวดล้อมรวมถึงตึกโดยรอบค่อนข้างเก่าและทรุดโทรม ที่พักอาศัยในแถบนี้บางคูหาถูกปล่อยร้างไม่มีคนอยู่

“ที่นี่นั่นหรอ”

ร่างบางมองคนข้างกายที่มีสีหน้าลังเลแล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ ซินเรียไม่ได้แปลกใจกับท่าทีของอีกฝ่าย เพราะตลอดชีวิตของลูกชายตระกูลผู้ดีอย่างคาริซคงไม่เคยได้สัมผัสสถานที่แบบนี้ ที่นี่เป็นเหมือนแหล่งรวมตัวของเหล่านักดนตรีขอทานและพวกหนุ่มสาววัยรุ่นยากจนที่มีความฝันให้ได้มาแสดงฝีมือ แน่แน่นอนว่าชีวิตของผู้คนที่นี่ห่างไกลจากชีวิตของคาริซมากโข

“ใช่ครับ ด้านในกำลังสนุกเลย มาเถอะ”

ซินเรียเอื้อมไปคว้ามือใหญ่และพาอีกฝ่ายเดินเข้าไปด้านในถนน พอคาริซเห็นว่าร่างบางมีท่าทีตื่นเต้นก็ได้แต่ยอมเดินตามแรงดึงไปเงียบ ๆ พลางมองสำรวจโดยรอบ จนกระทั่งมาถึงบริเวณลานกว้างคล้ายกับพื้นที่จัดแสดงซึ่งมีน้ำพุขนาดใหญ่เป็นฉากหลัง

ร่างบางพาเขาเบียดเสียดเข้าไปในวงล้อมของผู้คนที่ยืนล้อมวง

กันอยู่จนกระทั่งมาหยุดกันที่แถวหน้าสุด ทำให้คาริชมองเห็นวัยรุ่นชายคนหนึ่งที่กำลังเตรียมการแสดงโดยมีแอกคอร์เดียน²อยู่ในมือสำรวจจากการแต่งกายของคนผู้นั้นแล้วก็พอเดาได้ว่าคงไม่ใช่คนที่มิฐานะเท่าไรหรอก

เด็กหนุ่มสวมกางเกงขายาวขาตวีน รองเท้าสลิปข้าง เสื้อผ้ามีรอยเปื้อนเป็นวง เรียกว่าทุกอย่างไม่น่ามองเอาเสียเลย แต่น่าแปลกที่ใบหน้าของเด็กคนนั้นเต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

เมื่อเด็กหนุ่มเริ่มบรรเลงเพลง เหล่าวัยรุ่นและเด็กเล็กที่อยู่โดยรอบก็พากันวิ่งกรูมายืนล้อมวง ผู้คนเริ่มเข้ามายืนเบียดและดันกันไปมาจนชินเรียเซเข้ามาแนบชิด คาริชิรีบยื่นมือไปโอบเอวเล็กเอาไว้เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายล้มลงไป ชินเรียเซหน้าขึ้นไปสบตากับร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างๆ ก่อนที่ใบหน้างดงามจะแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้มของความสุขเมื่อเห็นว่าคาริชิไม่ได้มีท่าทีรังเกียจในสิ่งที่ตนเป็น

ท่ามกลางเสียงดนตรีบรรเลง แสงไฟระยิบระยับ แม้ที่นี่ไม่ได้มีเวทีขนาดใหญ่ ไม่ได้มีไมโครโฟนอย่างดี ไม่ต้องสวมเครื่องแต่งกายราคาแพง ไม่ต้องใส่เครื่องประดับสวยหรู แต่พวกเขาต่างร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน แตกต่างจากงานเลี้ยงหรูหราที่คาริชิพบเจอมาอย่างสิ้นเชิง

“ทำไมพวกเขาถึงมารวมตัวกันที่นี่”

“อย่างที่คุณเห็น คนที่นี่ล้วนยากจน คานิบาลเป็นนครรัฐตั้งตนเป็นอิสระก็จริง แต่กฎหมายนั้นอ่อนแอ กฎหมายถูกเขียนโดยคนรวยเพื่อคนรวยด้วยกันเอง หากคุณเห็นนักดนตรีเปิดหมวกตามท้องถนนทั่วไป นั่นหมายถึงคนเหล่านั้นยอมจ่ายส่วยราคาหลายยวนให้แก่พวกเขา”

² เรียกอีกอย่างว่าฮิบเพลงชัก เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง มีลักษณะอัดลม มีรูใช้นิ้วปิด-เปิดให้เป็นเสียงเพลง บางชนิดมีลิ้นวให้เล่นง่ายขึ้น

ร่างสูงขมวดคิ้วมุ่น “พวกเขา?”

“พวกคนรวยที่ถือสิทธิ์ตั้งตนเป็นใหญ่ ใช้อำนาจกดขี่พวกเราในแต่ละเมืองเล็กๆ ของคาบิบาลจะถูกพวกคนรวยปกครองด้วยอำนาจอย่างไม่เป็นธรรม เหมือนพวกมาเฟีย”

“แล้วทำไมเธอถึงยังอยู่ที่นี่”

“เราไปไหนไม่ได้ คุณนายชาลอตซื้อตัวเรามากี่จริง แต่เขาไม่ได้มอบนามสกุลให้เรา **ชื่อของเราคือ ชินเธีย หมายถึง...แค่ ชินเธีย**”

ร่างเล็กเงยไปอดีตใจหนึ่ง ก่อนจะเหลือบมองอีกฝ่ายแล้วพูดต่อ

“เราเป็นคนไร้สกุล”

ร่างสูงชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินดังนั้น ใบหน้าคมหล่อเหลาฉายแววเคร่งเครียด เพราะตัวเขาเองก็ไม่อยากเชื่อว่ายังหลงเหลือกลุ่มคนเหล่านี้อยู่ในนครรัฐคาบิบาล

“เราเป็นเพียงแค่สมบัติของโรงระบำ ทางเดียวที่จะไปจากที่นี่ได้คือต้องไถ่ตัวเราออกไป” ร่างเล็กส่ายหน้าพร้อมกับแค้นหัวเราะ เพราะชินเธียเชื่อว่าการไถ่ตัวออกไปก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

คาริซสังเกตเห็นนัยน์ตาสีมรกตหม่นแสงลงแวบหนึ่งและเลื่อนหายไปเป็นปริบตา ก่อนที่อีกฝ่ายจะหันมายิ้มให้ราวกับว่าไม่ได้รู้สึกอะไร

“ที่จริงคืนนี้เราพาคุณมาเที่ยว อยากให้คุณสนุก เราคุยเรื่องนี้กันวันหลังดีไหม”

สิ้นประโยคนั้นของชินเธียเป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงแอกคอร์เดียนค่อยๆ ฟ่อนจังหวะเบาลง ผู้คนเริ่มจับมือกันและขยับขยายวงล้อมให้กว้างขึ้นเพื่อเพิ่มพื้นที่ให้แกการเต้นรำที่จะเริ่มขึ้นในไม่ช้า

ร่างสูงเหมือนจะรู้ว่าร่างเล็กกำลังคิดจะทำอะไร จึงรีบปฏิเสธทันทีวัน “ฉันเดินไม่เป็น”

“คุณไม่จำเป็นต้องเดินเป็น คุณแค่สนุกไปกับมัน มาเถอะครับ เราเชื่อว่า คุณจะชอบ”

ร่างบางรีบคว้าจับมือหนาเอาไว้และจูงเข้าไปกลางวง พวกเขาประสานสายตากันอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเสียงแอกคอร์เดียנדังขึ้นอีกครั้ง ชินเรียก็ปลดผ้าคลุมผมของตัวเองออกทำให้เรือนผมสีดำเงามพลิ้วไสวไปตามลม เจ้าตัวสะบัดผ้าคลุมผมคล้องลำตัวคาริซเอาไว้ รังร่างสูงให้ขยับเข้ามาใกล้ โดยที่ฝ่ายนั้นก็โอนอ่อนไปตามแรงดึงอย่างง่ายดาย

ท่ามกลางเสียงดนตรีไพเราะ สายลมเย็นพลิ้วไหวพัดพาเอากลิ่นหอมดอกไม้โชยเข้ามา ชินเรียหมุนตัวรำรำไปรอบ ๆ และกวาดมือปิดป้ายไปทั่วร่างกายของคาริซด้วยท่วงท่างดงาม

แม้เสียงเพลงจะดัง แม้ผู้คนโดยรอบจะคล้อยแขนกันเป็นวงกลม ประสานเสียงขับร้อง ทั้งยังเต้นด้วยท่วงท่าที่พร้อมเพรียงอย่างสนุกสนาน แต่ในเวลานี้คาริซไม่ได้สนใจสิ่งอื่นใดนอกจากคนงามตรงหน้า

ร่างบางหมุนตัวไปมาตามจังหวะดนตรี ก่อนที่คาริซจะเอื้อมไปใช้ท่อนแขนแข็งแรงรั้งเอวบางให้ขยับเข้ามาแนบชิด ชินเรียที่ไม่ทันระวังจึงเข้าไปตามแรงดึงและกระแทกกับอกกว้างอย่างจัง ปลายจมูกของพวกเขาบังเอิญสัมผัสกันแผ่วเบา เจ้าของโบหน้าหวานยกยิ้มมุมปาก ก่อนจะรีบวาดแขนโอบรอบลำคอหนาเอาไว้ไม่ให้ขยับหนีอย่างครึ่งก่อน

“พรุ่งนี้ตอนกลางวันเราเล่นดนตรีอยู่ที่โรงระบำ หากคุณไม่มาหา เราจะรับแขกคนอื่น” ชินเรียกระซิบเสียงหวานเชิญชวนอีกฝ่ายก่อนจะแนบโบหน้าชิดบงกับอกกว้าง

คาริซออกแรงกอดรัดร่างบางเอาไว้ในอ้อมแขนแกร่ง หัวใจเต้นถี่ราวอย่างบ้าระห่ำมาได้สุดตมกลิ่นหอมที่ติดอยู่บนกลุ่มผมนุ่มเข้าปอดอย่างเต็มรัก

ภาพของคนสองคนที่กำลังเต้นรำกันอย่างขิดไถ้เรียกสายตา
หลายคู่ให้หันไปมอง แม้ทั้งสองจะเหมาะสมด้วยรูปลักษณ์อย่าง
ไม่ค้านสายตา แต่ก็ยังมีหลายคนที่ตั้งข้อสงสัยว่า สะใภ้ของตระกูล
แอสวู้ดส์จะเป็นเพียงแค่นักดนตรีในโรงระบำเท่านั้นหรือ

ศิวะยาบ